

UITGAAF VAN DEN
ROMAN, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

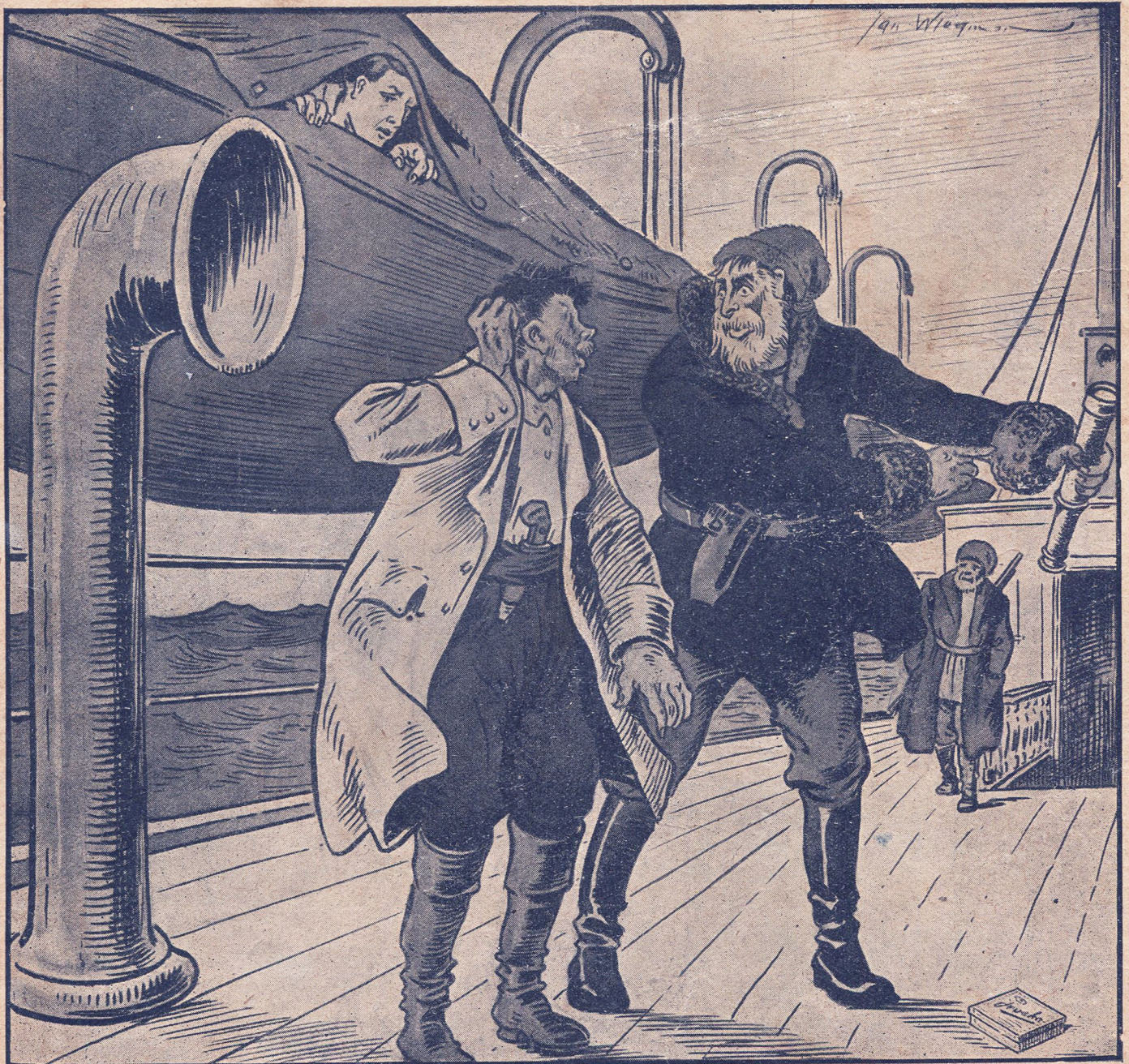
genaamd De groote Raffles
Onbekende.

No. 493

De Vliegende Hollander.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE VLIEGENDE HOLLANDER.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Een ontmoeting op zee.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298
Wie is de Misdadiger?	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Op omstreeks vijftig mijlen ten Oosten van Lowestoft voer op den ochtend van een schoonen zomerdag het groote motorjacht „de Meteor”, het eigendom van Lord George Knollys, destijds een der rijkste mannen van Londen en misschien wel van geheel Engeland, aan wien een paar groote kolenmijnen in Wales toebehoorden, welke hem, naar het algemeene zeggen, bijna een half miljoen pond sterling per jaar opleverden.

De Meteor, gebouwd op een der beroemdste werven aan de Clyde, mocht gerekend worden tot de schoonste voortbrengselen van de Engelsche scheepsbouwkunst.

Het was een metalen jacht van omstreeks 900 ton, met spitsen steven, slank en snel varend, voorzien van een paar Napier motoren, welke het een snelheid van 35 knopen in het uur konden verleenen.

Het jacht, crèmekleurig geschilderd, bood plaats aan een veertigtal passagiers, die allen een ruime hut tot hun beschikking hadden en het

had een bemanning van negen koppen aan boord, ruimschoots voldoende voor de behandeling van het vaartuig en dat onder de bevelen stond van kapitein Notts, een bevaren zeeman van veertig jaar, die reeds een vijftal jaren in dienst was van Zijne Lordschap.

Er waren verder twee stuurlieden, een paar matrozen, een kok, een hofmeester en een zogenoemd „zeuntje”, ook wel geheeten zwabber en aldus genaamd naar het voorwerp, dat dit jonge mensch bij voorkeur pleegt te hanteeren — een zestal dweilen van ronden vorm, bevestigd aan het uiteinde van een langen stok en bestemd om er de dekken mee schoon te houden.

Het zeuntje in kwestie was een knaap van een jaar of twaalf en de lieveling van de gasten van Zijne Lordschap.

Zijn vader was in den oorlog gevallen en de vroolijke, altijd zingende of fluitende jongen was de eenige kostwinner van zijn arme moeder.

De Meteor was twee dagen te voren met een

vijf-en-twintigtal gasten aan boord, waaronder eenige zeer rijke lieden, de haven van Londen uitgevaren en het doel was, gedurende ongeveer een week of zoo lang als de verveling zich niet van de gasten zou meester maken, een kruistocht te ondernemen langs de kusten van Wales en Schotland en misschien hier en daar binnen te loopen, om den gasten gelegenheid te geven kleine wandelingen te maken in de omgeving der schilderachtige Schotsche havenplaatsen.

Er bevonden zich achttien heeren en een twaalfstal dames aan boord en op het tijdstip waarop ons verhaal een aanvang neemt, bevonden zij zich bijna allen aan dek.

Een paar hunner waren nog wat bleek, men zou zelfs wel mogen zeggen: wat groen, want nog den dag te voren had het op zee duchtig gespookt en de zeegod Neptunus had menig offer gevergd — maar thans was de zee spiegglad, bijna zonder een rimpeling, de zon scheen warm aan een wolkeloozen hemel en alles voorspelde een verrukkelijken dag.

De kapitein stond op de brug, de roerganger dicht naast hem, stond achter zijn stuurrad, in de ruime, goed geventileerde machinekamer waren de machinist en zijn helpers bezig, die eigenlijk niet veel anders te doen hadden dan de prachtige machines op geregelde tijden van brandstof en van olie te voorzien en op het blank geschuurde dek zaten de dames en heeren in hun gemakkelijke stoelen, rookten pijpen of sigaretten, babbelde en flirtte zelfs, zooals nu eenmaal gebruikelijk is aan boord van ieder plezierjacht, met eerbied voor de tradities.

In het midden van het dek verhief zich een dubbele rij zoogenaamde statiehutten, twaalf in getal, die bestemd waren voor de uitverkoren gasten van den eigenaar van het jacht.

De andere hutten bevonden zich tusschendecks en meer naar achteren gelegen.

Geheel achteraan, boven de schroef, op een plek dus, die weinig gezocht is bij pleziervaarders, wegens het trillen, dat hier zelfs het best gebouwde vaartuig doet, zaten twee heeren bij elkander, bijna geheel in het wit gekleed en met een zeilpet op, die op zachten toon met elkander spraken, zonder dat zij vrees behoeften te koesteren, door iemand te worden verstaan.

De een was zeker bijna een voet grooter dan de ander, hetgeen zelfs nu zij zaten viel op te

merken, maar beiden waren zij het toonbeeld van den Engelschman, die veel tijd kan besteden aan het onderhoud van zijn lichaam, dat wil zeggen — die veel aan sport doet.

Beider gelaat was gebruid en hun krachtig gespierde handen wezen er op, dat zij gewend waren het cricketbat, het tenniseracket, de roeispaan en den golfstok omvat te houden.

Met hun tegenwoordigheid aan boord van de Meteor was het een weinig eigenaardig gesteld — want eigenlijk kende Lord Knollys de heeren Middleton en Ross in het geheel niet!

Maar zooals het vaak in dergelijke omstandigheden gaat — zij waren hem voorgesteld door een gemeenschappelijken vriend en ook onder de gasten hadden de beide heeren kennissen.

En dan — zijne Lordschap was niet vrij te pleiten van een zekere persoonlijke ijdelheid, ondanks zijn hoogen rang en zijn rijkdom, die hem daarvoor hadden moeten behoeden en — mijnheer Middleton werd gedoodverfd als een veel gelezen publicist, die vooral veel schreef in de beste Amerikaansche tijdschriften.

Hoe dit ook moge zijn, Lord Knollys had hen beiden met eenigszins hooghartige gulheid als gasten op zijn jacht ontvangen — en juist over hem spraken op het oogenblik de beide vrienden.

Middleton, de jongste van de beide mannen, rosblond, met lichtblauwe oogen en gevulde wangen, zeide:

— Hebben wij hier te doen met den beroemden steenkolenlord?

— Met niemand anders! antwoordde Ross en hij volgde met zijn doordringende grijze oogen de rookwolken, die hij uit zijn sigaret blies.

— Hij is dus wel zeer rijk?

— De man kent zijn eigen rijkdommen niet!

— Maar als zijn mijnen nu eens uitgeput raken?

— Dan hoeft hij zich persoonlijk daar niet om te bekommeren en hij kan de vrees daarvoor gerust overdragen op zijn achter-achterkleinkinderen — want in de eerste honderd jaren zullen zijn mijnen nog ruim voldoende steenkolen opleveren om hem en zijn nakomelingen in weelde te doen baden!

— Is dat nu eigenlijk wel zooals het behoort?

— Wat bedoel je — dat een man de eigenaar kan zijn over een gebied, waar ieder jaar voor een half millioen pond uit den grond wordt gedolven? Ik durf er niet rechtstreeks bevestigend

op antwoorden! Ik ben ook bijna zeker dat het reeds over een kwart eeuw anders zal zijn. Maar veroorloof me — ik laat mij thans niet meeslepen in een economisch debat! Ik ben voor andere zaken hier aan boord en wij moeten spijkers met koppen trachten te slaan!

— Eigenlijk jammer! hernam Middleton op zachten toon, terwijl hij zich lui uitrekte en naar den blauwen hemel opzag. Het is zulk heerlijk weder — wij hebben juist een gevaarlijk avontuur achter den rug, dat ons bijna het leven heeft gekost — en een weinig rust zou mij niet onwelkom zijn geweest.

— Je hebt twee volle dagen kunnen rusten! hernam Ross op strengen toon.

— Rusten? hernam Middleton, terwijl hij zich met een ruk oprichtte. Noem je dat rusten, als je aan boord bent van een schip, dat van de eene golf op de andere wordt gekwakt en waar letterlijk iedereen zeeziek was?

— Je bent veeleischend — maar ik zal er dan nog een paar dagen bij doen! hernam Ross schouderophalend.

Even zwegen de beide vrienden en toen begon Middleton weer:

— Wanneer je de waarheid uit mijn mond wilt hooren, moet ik je zeggen, dat ik niet goed begrijp, op welke wijze je je verblijf aan boord van de Meteor eigenlijk rendabel wilt maken! Je verwacht toch zeker niet dat Lord Knollys zijn fortuin mee aan boord heeft genomen?

— Neen, mijn waarde — zooiets doms verwacht ik natuurlijk niet! antwoordde Ross kalm. Wel echter dat hij genoeg geld aan boord heeft, om het wegnemen er van te rechtvaardigen! Bovendien kan je hebben opgemerkt, tenminste wanneer je blikken niet al te zeer geboeid waren door dat jonge meisje met dat goudblonde haar en die vergeetmijnetjesoogen, die gisteren je tafelbuur was, dat vele, zoo niet alle dames zich ter gelegenheid van de hoofdmaaltijden met een vracht diamanten en paarden en andere kleinooden toien waarvan de gemeenschappelijke opbrengst voldoende zou zijn om — laat ons zeggen een duizendtal arme drommels een maandlang goed en voldoende eten te geven! En nu schat ik het nog maar zeer laag.

— Een gevaarlijke onderneming — een buitengewoon riskante onderneming! Ik weet niet hoe het komt, maar tegen schepen heb ik

altijd iets gehad, zoodra jij het besluit nam, daarheen het gebied van je werkzaamheden te verplaatsen! Een schip, zie je — — van een schip kun je moeilijk wegloopen!

— Daar denk ook niet aan!

— Pardon, een oogenblikje — je kon wel eens gedwongen zijn, om vroeger en sneller te vertrekken dan waarop je gerekend had! Dat gebeurt aan land ook wel eens! Daar echter kunnen wij dan onze beenen gebruiken, in een auto stappen, als het moet desnoods in je vlieg-machine! Maar hoe kom je van een schip?

— Met een ander schip! antwoordde Ross bedaard. De Meteor heeft niet alleen vier ruime reddingbooten, maar bovendien een flinke motorsloep! En zwemmen is ook een zeer gezonde sport, wanneer men niet te ver van de kust verwijderd is! Lieve hemel, dat alles is mijn laatste zorg! Mijn eerste echter is, de schoone dames hier aan boord te ontdoen van de sieraden, waarmede zij zoo ijdel pronken!

— Miss Mabel ook?

— Wie is dat?

— Je hebt het zooeven over haar gehad!

— Ah zoo — het meisje met het blonde haar en de vergeetmijnetjesoogen? Wel, als zij juweelen draagt, dan kan ik niet inzien waarom juist zij — — tenzij je inderdaad in vier uren tijds zoo hartstochtelijk op het lieve meisje verliefd bent geraakt — dat zij heilig voor mij moet zijn.

— Vier uren? herhaalde Middleton verontwaardigd. Twee dagen bedoel je!

— Zacht wat — twee dagen ben je zeeziek geweest, het waren je eigen woorden! En zeeziek en tegelijkertijd verliefd zijn — dat is natuurlijk ondenkbaar!

— Je drijft er den spot mee, Edward — ik vind dat meisje heel aardig en meer niet! Zij is heel mooi, zij is ook geestig, zij kent verscheidene talen, zij is muzikaal — —

— In het kort — zij zou een model-echtgenootte zijn! viel Ross zijn vriend droogjes in de rede.

Maar deze haalde de schouders op en hernam:

— Je weet heel goed dat ik voorloopig niet aan trouwen denk! Maar daarom mag ik toch wel de aantrekkelijkheden opsommen van een mooi jong meisje?

Ross klopte hem op den schouder en zeide:

— Ik zou het je niet gaarne beletten, mijn waarde! Voor mij is de hoofdzaak, dat Miss Marjorie — —

— Mabel heet zij!

— Pardon, dat was ik vergeten! Ik herneem dus — voor mij is de hoofdzaak dat Miss Mabel mooie juweelen heeft! En die van haar moeder dan!

— Het is haar moeder niet — het is haar tante!

— Wel kijk nu eens aan! Je bent al heel goed op de hoogte van de familieomstandigheden! Nu dan, die juweelen van de tante bevallen me buitengewoon! O, ik heb al een keus gedaan! Ik zou je reeds nu kunnen aanwijzen, welke dames en heeren ik denk uit te schudden!

— Je praat er over, Edward, alsof het een onschuldig en heel gemakkelijk uit te voeren gezelschapsspelletje betreft! Maar weet je wel, dat je een zeer moeilijke taak op je genomen hebt?

— Dat weet ik! antwoordde de ander kalm.

— Heb je al eens over de methode nagedacht, waarop het verricht moet worden?

— Nog niet! Gisteren was ik wel niet zeeziek, maar toch evenmin in een toestand, om zuiver en zonder inspanning te kunnen nadenken! En — vandaag is het weer te mooi! Het moet echter uitvoerbaar zijn — en het zal ook worden uitgevoerd!

— Zonder geweld?

— O, aan geweld denk ik in het geheel niet! Dat zou gekkenwerk zijn! Er zijn hier achttien mannelijke gasten aan boord, negen koppen bemanning en dan ten slotte de gastheer. Die overmacht is wel wat al te groot! Neen, het moet ditmaal met list worden gedaan, anders kan ik de onderneming wel dadelijk laten varen!

Hij wilde nog iets zeggen, toen hij midden in een zin bleef steken en zijn grijze oogen zich vestigden op een puntaan den horizon, waarnaar hij reeds eenige malen scheen te hebben gekeken.

Hij haalde met een traag gebaar een kijker uit zijn zak, bracht dien voor het oog en zeide hoofdschuddend:

— Ik begrijp dat schip daar te loevert niet goed! Wat is het eigenlijk voornemens! Het gaat nu eens voorwaarts, dan weer evenveel achteruit en ik heb het al eens om zijn eigen

spil zien draaien als een hond, die in zijn eigen staart wil happen!

De ander nam den kijker van hem over, keek er even door en riep toen uit:

— Ja, het is vreemd — het is alsof dat schip stuurloos is! Het lijkt mij een stoomschip toe, want ik kan heel duidelijk de pijpen onderscheiden.

— Wij houden er ongeveer recht op toe en zullen het aanstonds wel beter zien! hernam Ross. Misschien heeft het schip averij!

— Dan zou het wel noodseinen geven!

— Het is best mogelijk dat ze ons nog niet gezien hebben — wij maken geen rook!

Geruimen tijd spraken de beide vrienden niet, maar hielden hun bliken gevestigd op het schip, dat nu vrij spoedig werd ingehaald en dat inderdaad op een vrij zonderlinge zigzaggende wijze over de rimpellooze zee gleed.

Men was Lowestoft reeds lang voorbij en heinde en ver was geen ander vaartuig waar te nemen dan hier en daar een visscherspink en slechts nu en dan een klein plezierjacht.

Meerdere gasten schenen het zonderling manoeuvreerende vaartuig te hebben opgemerkt en verscheidene heeren in het wit leunden over de koperen reeling te loevert en gaven hunne opmerkingen ten beste, die menigmaal van een volslagen onkunde getuigden op het bezwaarlijke gebied der zeevaartkunde.

Vooraf in het taxeerden van den afstand waren de heeren het niet met elkander eens; de een meende dat het schip nauwelijks 500 meter ver weg kon zijn — de ander schatte den afstand op minstens vijf zeemijlen.

De waarheid lag ook hier in het midden — want het stoomschip, waarvan men nu duidelijk met het bloote oog de groote natievlag aan den achtersteven kon onderscheiden, was omstreeks twee mijlen van het motorjacht verwijderd.

De stuurman, Harrison geheeten, had ook zijn kijker ter hand genomen en riep nu op verbaasden toon tot Lord Knollys, die op het voordek te midden van eenige gasten stond:

— Dat schip geeft noodseinen, Mylord!

— Dan er dadelijk op toe, Harrison! beval Zijne Lordschap. Het is misschien in zinkenden staat.

— Neen, Mylord — daarvan is geen sprake! riep Harrison uit. Dan zou het zich heel anders

gedragen. Ik denk dat er iets met het roer niet in orde is.

Hij gaf door de spreekbuis eenige bevelen naar de machinekamer en het jacht versnelde zijn vaart nog wat en hield nu recht op het stoomschip aan.

De afstand verminderde snel en spoedig kon de aard van het schip worden vastgesteld.

Het was een van die groote sleepbooten, die in staat zijn zee te bouwen en die de zwaarste lichters bij drie en vier tegelijk over het kanaal kunnen slepen.

En hoe dichterbij men kwam, hoe duidelijker het viel te zien, dat de sleepboot inderdaad niet meer naar het roer luisterde.

Harrison riep weder naar beneden, zoodra de Meteor op een paar honderd meter van het hulpeloos rondrijvende schip was gekomen:

— Ik durf niet dichterbij komen, Mylord! De schuit draait zoo vreemd met haar achterdeel dat ik bevreesd ben voor een onverhoedsche botsing! Vindt gij goed dat ik een sloep uit laat zetten?

Lord Knollys wendde zich tot den kapitein, die naast hem stond en vroeg:

— Wat denkt u er van, kapitein Notts?

— Harrison heeft gelijk — dat is veiliger! Mij dunkt dat wij assistentie moeten bieden!

Maar men voorkwam hem reeds aan boord van het andere schip.

Een van de groote sloepen werd gestreken, die minstens vijftien man kon bevatten, er klommen twaalf personen in af, de sloep werd van het vaartuig afgeduwd en met krachtige slagen roeiden acht van de mannen de boot naar het jacht toe.

De afstand was niet groot en de helft was er binnen enkele minuten van afgelegd, toen Harrison hoofdschuddend opmerkte:

— Mijn kop er af, als ik er iets van begrijp!

Het is een rare manier van doen. En die mannen zien er ook zoo vreemd uit — als schipbreukelingen of wat ge maar wilt, maar zeker niet als Engelsche matrozen!

Op dat oogenblik streek de sloep reeds langszij van de Meteor.

Het jacht lag zoo laag boven het water, dat voor vlugge mannen een valreep zeker overbodig mocht heeten.

— Zou het schip dan toch zinkende zijn? riep een van de passagiers op angstigen toon.

— Het moet wel — wat zouden die anders allen hier willen doen? luidde de vraag van een ander.

Het antwoord zou spoedig genoeg gegeven worden.

De twaalf mannen waren met groote behendigheid en vlugheid aan boord geklauterd.

En terwijl dat geschiedde klonk een heldere, maar bevelende stem van de commandobrug:

— Dat niemand zich verroere — of ik schiet! Middleton slaakte een kreet van ongeloof en schrik.

In het midden van de commandobrug stond het mooie blonde meisje met de vergeetmijnetoogen en in iedere hand hield zij een groote revolver, die op de doodelijk ontstelde passagiers daar beneden op het dek waren gericht.

En naast haar stond haar „tante”, eveneens gewapend met twee vervaarlijke revolvers en die zoeven den roerganger had neergeslagen.

Terwijl de twaalf mannen zich snel over het geheele schip verspreidden, zeer waarschijnlijk om de bemanning onschadelijk te maken, wendde Middleton zich tot zijn vriend, om hem zijn meening over een en ander te kennen te geven.

Maar de stoel, waarin Ross zoeven nog gezeten had, was ledig.

Hij was eensklaps verdwenen, alsof hij rechtstandig door het dek gezonken was.

Let goed op:
Dubec-Sigaretten
hebben geen mondstuk.

Hoofdstuk II.

In handen der Bolsjewisten.

De geheele overrompeling van het schip speelde zich in enkele minuten af.

De aanvallers, wie zij dan ook wezen mochten, hadden alles van te voren waarschijnlijk uitstekend geregeld en herhaaldelijk geoefend.

Ieder hunner deed juist wat hem was opgedragen, niets meer, maar ook niets minder.

Een hunner snelde dadelijk naar de hut van den marconigraaf, die tevens tweede stuurman was, hield hem met zijn revolver in bedwang en maakte het verzendtoestel met enkele snelle en blijkbaar deskundige handgrepen onbruikbaar.

Twee anderen wierpen zich op den kapitein, een stoeren kerel, die zich zeker zou hebben verzet, als hij er maar de gelegenheid toe had gekregen, sloegen hem met de revolverkolven neer en bonden hem snel.

Weer anderen verspreidden zich over het schip, dreven de mannelijke passagiers naar een der groote hutten, fouilleerden hen daar zorgvuldig, namen de twee of drie brownings weg, die zij bij hen vonden en sloten hen in de hut op.

Hetzelfde geschiedde met de damesgasten.

De zeeroovers — want dat men met piraten te doen had, bleek maar al te duidelijk — traden snel en vastberaden op, steeds met de revolver in de vuist en degenen die het bevel voerden, spraken uitstekend Engelsch, ofschoon het spoedig genoeg te bemerken was, dat men hier met vreemdelingen had te doen.

Brand (want Middleton en Ross waren inderdaad niemand anders dan Charles Brand en John Raffles, de Gentleman-inbreker) die er evenmin als de anderen aan had kunnen denken, zich te verdedigen en met de overige passagiers in de groote kajuit was opgesloten, had echter een paar woorden opgevangen en hij wist nu dat de stoutmoedige aanvallers, die het gewaagd hadden, als het ware in het gezicht van de Engelsche kust een Engelsch jacht buit te maken, Russen waren.

En omtrent hun hoedanigheid behoefde men niet in het onzekere te verkeeren — het waren

stellig Bolsjewisten, want allen droegen een kleine, vuurroode kokarde op de lapel van hun ruige, korte jassen of ook wel voor op de pet met de lederen klep gestoken.

Maar ofschoon hij dit nu wist bleef er voor Brand toch nog voldoende stof voor groote verwondering over.

Hoe waren de Bolsjewisten aan boord van die sleepboot gekomen?

Hoe hadden zij zich van dit blijkbaar Engelsche vaartuig kunnen meester maken?

Waarom hadden zij het schip onklaar gemaakt — of was dit slechts voorgewend?

Hoe was het mogelijk, dat hun medeplichtigen, de mooie, blonde Mabel en de als „tante vermomde man” zich als gasten aan boord van de Meteor hadden weten te begeven?

Brand dacht nog over dit alles na, in een hoekje gezeten en volkomen bedaard, in tegenstelling met de meeste andere gasten, die al naar hun inborst bleek en bevend bijeen hokten, luidkeels vloekten, of zenuwachtig op en neer liepen, toen hem plotseling een bericht te binnen viel, dat hij pas eergisteren onder de oogen had gehad, nauwelijks eenige uren voor de Meteor het anker lichtte.

Hij kon zich het bericht als het ware letterlijk voor den geest roepen, hetwelk in een tiental groote Londensche bladen had gestaan en dat als volgt luidde:

BOLSJEWISTEN OP DE NOORDZEE?

Volgens een bericht in de „Daily Chronicle” van haar correspondent te Ramsgate, wordt de vermissing van een Engelsche marine-sleepboot, de H S 47 en drie zogenoemde kanaallichters in verband gebracht met Bolsjewistische intriges. Deze sleepboot verliet dezer dagen Richborough met bestemming naar Antwerpen. Zij had drie groote lichters op sleeptouw, die goederen bevatten, welke in de dokken van Antwerpen moesten worden opgeslagen en werd

verleden Maandag te Richborough terugverwacht, maar is daar tot nu toe niet aangekomen. Wel zijn de goederen te Antwerpen afgeleverd en is ook de sleepboot des Maandagsmorgens om ongeveer 11 uur vandaar vertrokken, maar sinds dien tijd heeft men er niets meer van gehoord.

De vermiste schepen hebben een bemanning van 19 man. De gezagvoerder van de sleepboot is Jack Fordyce, een oud-kapitein van de genie, die gedurende den heelen oorlog transporten over het Kanaal heeft gebracht en voor zijne prestaties een oorlogsonderscheiding heeft ontvangen.

Nu is het bekend geworden, dat vier Russen, die uitstekend Engelsch spraken, maar ongetwijfeld Bolsjewisten waren en voorzien waren van paspoorten en propaganda-litteratuur, op de een of andere manier aan boord hebben weten te komen. Volgens een later bericht waren er zelfs 9 zulke Bolsjewistische „passagiers”.

Men vermoedt nu, dat deze Russen zich op zee hebben meester gemaakt van de schepen en de bemanning gedwongen hebben op een afgelegen plaats aan de Engelsche kust te landen, of dat zij de een of andere Russische haven zullen trachten te bereiken.

Men kon het er dus wel voor houden, hier te doen te hebben met een goed georganiseerde bende, die waarschijnlijk een tweeledig doel nastreefde — op klandestiene wijze vasten voet te verkrijgen in Engeland, teneinde daar propaganda te maken voor de zaak van het Bolsjewisme en zich meester te maken van snelle en kostbare jachten, waarbij dan de bezittingen van de opvarenden tevens voor goeden buit werden verklaard.

Of deze bende optrad in naam van de Sovjet-Regeering, kon natuurlijk onmogelijk worden vastgesteld, maar intusschen bleef de uitwerking volkomen gelijk — het was buiten kijf, dat bij deze gelegenheid de gasten van Zijne Lordschap een veer zouden moeten laten en dat Lord Knollys misschien zijn prachtig, pas gebouwd jacht wel zou kwijt raken.

En toen Brand dit alles overwogen had, gingen zijn gedachten naar zijn stoutmoedigen vriend, dien hij nog geen tien minuten geleden

aan zijn zijde had gezien en die plotseling als door den vloer van het dek was heengezonken.

Waarheen had Raffles kunnen vluchten?

Hoe zou het mogelijk zijn, zich lang verborgen te houden aan boord van dit jacht, dat zeker aanstonds tot in zijn kleinste schuilhoeken door de zeeschuimers zou worden doorzocht?

Wat was zijn plan?

Was hij wellicht over boord gesprongen, in de verwachting, dat hij zich in veiligheid zou kunnen brengen, door naar de sleepboot te zwemmen?

Maar in dat geval zou Raffles hem toch zeker hebben gewaarschuwd!

Brand begreep er niet veel van en hij bedacht dat dit al een zeer eigenaardig einde was van het avontuur, hetwelk Raffles met zoveel ondernemingslust begonnen was en dat ten doel had, zich meester te maken van de prachtige juweelen, welke, naar hij wist, door de damesgasten van zijne Lordschap ook aan boord van het jacht zouden worden gedragen.

Een toevallige, tamelijk vluchtige kennismaking had Raffles in aanraking gebracht met een der vrienden van Lord Knollys en dadelijk had zijn schrander brein een plan bedacht, om die kennismaking uit te buiten.

Toch gevoelde Brand in het minst geen ongerustheid.

Hij kende Raffles al jaren, hij kende de onuitputtelijke hulpbronnen, waarover deze merkwaardige man beschikte, hij kende zijn lichaamskracht, zijn schranderheid en de vlugheid, waarmee hij steeds placht te handelen in gevallen als deze.

Toch zou hij er heel wat voor hebben gegeven, als hij geweten had, of Raffles zich al dan niet aan boord van de Meteor bevond.

Hij hoorde boven zijn hoofd heen en weder loopen en nu en dan werd er in het Russisch een bevel geschreeuwd.

De machines die langzaam waren blijven draaien, stonden nu geheel stil, een feit waarover Brand zich wel een weinig verbaasde.

Want de kans bestond, dat er groote vaartuigen voorbijkwamen, die zich zeker zouden verbazen over dat stuurloos rondrijvende schip, dat stilliggende jacht en de vervelooze, oude reddingboot, die er thans met een tros aan was bevestigd.

Spoedig genoeg echter zou de oplossing van dit raadsel komen.

De deur van de groote kajuit werd geopend en snel traden zes mannen binnen, nog steeds met hun revolver in de vuist en aangevoerd door een grooten, tamelijk goed gekleeden man, die geen pet, maar een van die gemakkelijke, geruite reishoeden van tweed droeg, zooals ze vooral bij de Britten veel in zwang zijn.

Hij liet zijn zwarte oogen snel over de opeengedrongen gevangenen gaan en begon toen, in uitstekend Engelsch, dat hij met een nauwelijks merkbaar accent sprak:

— Maak u gereed om te vertrekken!

Er ging een zucht van verlichting door de rijen der gevangen gasten van zijne Lordschap, die zelf zoo bleek was als een tafellaken; maar de zeeroover vervolgde met een grijnslach:

— Wij zullen elkander goed moeten begrijpen! Gij zult wel inzien — dat ik een kleine schadeloosstelling van u te vergen heb, nu ik u ongemoeid laat heengaan — gij vervloekte rijke nietsdoeners!

Hij had die laatste woorden met een uitdrukking van woesten haat in zijn zwarte oogen uitgeroepen en vervolgde nu, achteloos met zijn zware revolver spelend:

— Mijn mannen zullen u een voor een aan den lijve doorzoeken en u al uw hebben en houden ontnemen. En denk er om — iedere poging tot verzet zou u den dood brengen! Vervolgens zult gij aan boord worden gebracht van de sleepboot, die daarginds hulpeloos ligt en gij kunt dan naar een haven terugkeeren — wel te verstaan, nadat uw manschappen het roer hersteld zullen hebben.

Nu kon Lord Knollys zich niet bedwingen.

Met gebalde vuisten en vuurrood van woede trad hij op den Bolsjewist toe en barstte uit:

— Dat zal u berouwen — reken daarop! Geloof gij dat mijn regeering dezen roof straffeloos zal laten plaats vinden?

Maar de Bolsjewist haalde minachtend de schouders op, keek den spreker met een onbeschaamd blik aan en antwoordde koeltjes:

— De Engelsche regeering moet doen wat zij niet laten kan! Geloof gij soms dat wij bevreesd voor haar zijn? Gij meent toch niet met een gek te doen te hebben? Dacht gij dat ik niet wist, dat uw nieuw moterjacht sneller loopt

dan de torpedojagers van uw oorlogsvloot? Dacht gij dat ik niet wist, dat gij minstens eenige uren zult noodig hebben om de kust weder te bereiken en dat die voorsprong voor mij ruimschoots voldoende is om mij uit de voeten te maken? En nu genoeg gepraat! Gehoorzaam mijn bevelen, vlug wat!

En de fouilleering begon.

Een voor een werden de opvarenden van het jacht aan den lijve onderzocht met een snelheid en een grondigheid, die bewees, dat de mannen dit werk meer bij de hand hadden gehad.

De bankbiljetten uit hun portefeuilles, hun doekspelden, gouden potlooden, ringen, beurzen, kostbare manchetknoopen — alles wat eenige waarde had, werd hun ontnomen en geworpen in een gonjebak, welke een van de mannen met grijnzend gelaat openhield.

Ook Brand kreeg zijn beurt — maar hier was de oogst vrij schraal, want de jonge man had niet meer bij zich dan een twintig pond sterling, een zilveren horloge en een paar zilveren manchetknoopen.

Hij droeg, wat hij zelf placht te noemen: zijn werkplunje!

En glimlachend bedacht hij, dat de zeeschuiemers waarschijnlijk vreemd zouden hebben opgekeken, als zij in de zakken van den gewaanden Ross, een klein étui met voortreffelijke inbrekerswerktuigen en nog andere voorwerpen zouden hebben gevonden, die zij zeker niet zouden hebben verwacht in de zakken van een gast van Lord George Knollys.

Het geheele onderzoek had nauwelijks twintig minuten geduurd.

Juist werd de deur geopend, een hoofd kwam om den hoek gluren, een hand vertoonde zich, die een gevulden, dicht gebonden zak vasthield, en een stem zeide spottend:

— Met de dames zijn wij juist klaar, kameraad Lupof.

— Des te beter! Dan van boord met hen! beval de aanvoerder. Is de sloep gereed?

— Zij ligt langs zij!

— Laat dan dadelijk met de overscheping een aanvang maken!

Ook dit onderdeel van de geheele onderneming scheen met zorg te zijn voorbereid.

Vier heeren en vier dames werden, geëscorteerd door een drietal der Bolsjewisten, naar het

dek gevoerd en daarop gedwongen, langs den kleinen valreep af te dalen naar de sloep, waarin vier roeiers gezeten waren.

Brand, die dicht bij een der kleine patrijspoorten stond, zag op nauwelijks een kabellengte afstand de sleepboot stuurloos rondrijven.

Alles scheen daar aan boord volkomen uitgestorven te zijn.

Hij vroeg zich af waar de bemanning wel gebleven kon zijn.

Misschien hadden de Bolsjewisten haar op eenige kabellengten van de kust met de andere reddingsboot op een stille plek aan wal gezonden, zooals vermeld stond in het dagbladbericht.

Hij meende op het dek slechts twee mannen te zien, die over de verschansing leunden en rustig toekeken.

Toen hoorde hij het geplas van riemen en een oogenblik daarna zag hij hoe de sloep, door acht krachtige armen voortbewogen, snel over de nauwelijks rimpelende oppervlakte van de zee schoot en nog geen minuut later weder aanlegde aan den voet van den valreep, die reeds van de sleepboot was neergelaten.

Hij kon duidelijk zien, hoe de dames en heeren een voor een den valreep beklommen en toen door de twee mannen, die hij daar zoeven had gezien, naar de trap werden gedreven, die naar het vooronder, het manschappenlogies, voerde.

Daar zouden zij waarschijnlijk worden opgesloten.

En het laatste slachtoffer had nauwelijks den voet op de onderste trede van den valreep gezet, of de roeiers duwden de sloep van de sleepboot af en kwamen terug om andere gevangenen over te brengen.

In de kajuit was het zeer stil.

Er was ook niet veel aanleiding om te praten.

Brand, wien het niet aan persoonlijken moed ontbrak en die heel wat gewaagd had in zijn avontuurlijk leven aan de zijde van den Gentleman-Dief, begreep maar al te goed, dat iedere poging tot verzet hier nutteloos zou zijn en in ieder geval kostbare en onschuldige menschenlevens zou eischen.

Zeker — met veertien of zestien man zou men per slot van rekening de vier zwijgende bewakers met hun revolvers wel de baas kunnen worden — maar niet dan nadat dezen minstens de helft hunner hadden neergeschoten!

Hij begreep dat ook Raffles in dit geval tot kalmte en berusting zou hebben aangenaamd, in afwachting van een gunstig oogenblik om te ontkomen.

Weer gingen vier mannen weg — weer zag Brand door het patrijspoortje de sloep wegroeien en haar vracht aan boord van de sleepboot overbrengen.

Het ging alles bijna geheel stil en zeer vlug in zijn werk, zonder overhaasting, maar ook zonder te treuzelen.

Lord Knollys behoorde tot het laatste groepje, waarmede ook Brand van boord werd gezonden.

Maar hij was niet zoo rustig en inschikkelijk als de anderen!

Hij vloekte zeer weinig adellijk en zijn gelaat was vuurrood, terwijl hij woedend met zijn voet op het dek stampte en voortdurend dreigde met weerwraak van de Engelsche Regeering.

Hij scheen zich zelfs een oogenblik te willen verzetten, maar zes ruwe handen grepen hem beet en dwongen hem, in de sloep af te dalen.

Er was eenig rumoer ontstaan en boven dat stemmenlawaai uit hoorde Brand eensklaps zeer duidelijk den kreet van den zeearend — en toch was er heinde en ver zulk een vogel niet te zien.

Zijn hart klopte sneller — het was een van de waarschuwingskreten van Raffles en hij keek snel rond.

Hij zag echter volstrekt niets bijzonders — zes of acht Bolsjewisten op het dek, bijna evenveel zeer verschrikte reizigers — anders niets!

Er werd nog wat gevloekt en geroepen — en daar door heen hoorde hij zeer duidelijk, in een voor de anderen volkomen onverstaanbare taal en kort, de bevelende waarschuwing, die hem even deed glimlachen.

En kalm klom hij af in de sloep, zonder nog eens het hoofd op te heffen.

Hoofdstuk III.

De „Bruinvisch“.

Toen de sloep een vijftal meters van het prachtige jacht verwijderd was, keek Brand nog eens om.

En hij kon er niets aan doen, dat een vlam-mend rood hem even naar de wangen vloog, toen hij daar, bevallig over de reeling leunend, de blonde, schoone Mabel gewaar werd, die hem met haar kleine hand spottend toewuifde.

— En met dat schepsel heb ik geflirt! bromde hij woedend tusschen de tanden. Maar wie had ook kunnen denken, dat er achter dat hooge, gladde voorhoofd zooveel boosheid school en dat die groote, blauwe oogen — vergeetmij-nietjes-oogen, zooals Raffles ze noemde — zoo konden liegen! Nu, jonge dame — misschien zijn wij toch nog niet van elkander af en zien wij elkander spoediger terug dan je denkt!

En met overdreven hoffelijkheid, half oprijzend van zijn bank, nam hij met een bevalligen zwaai zijn reispet voor haar af, hetgeen hem onmid-dellijk een ruwe terechtwijzing van een der roeiers bezorgde.

Hij wendde zich echter glimlachend tot den man en zeide:

— Neem het mij niet kwalijk, goede vriend — waar ik schoonheid ontmoet, daar breng ik hulde — onverschillig wie er de draagster van is!

De roeier wierp hem een kwaden blik toe en spooog nijdig in de golven, maar hij deed er verder het zwijgen toe.

Snel had de sloep den kleinen afstand afge-legd en zwijgend klommen allen aan boord — met uitzondering van Zijne Lordschap, die in enkele minuten meer vloekte, dan hij onder normale omstandigheden in een geheel jaar placht te doen.

Vijf minuten later was ook de geheele be-manning van het jacht aan boord.

Met alle anderen werd Brand naar de voor-plecht gezonden, waar nog eenige gevangenen bijeen stonden, terwijl de overigen in het voor-onder schenen te zijn opgesloten.

Niemand dacht er echter aan, de gewapende Bolsjewisten de laatste inscheping in de sloep te beletten.

Brand zag hoe alle Russen in de sloep af-klommen en hoe deze van boord stak, terwijl de zeeschuimers grijnzend hunne petten zwaaiden, tot een laatsten groet.

En nauwelijks was de sloep vrij van het schip, of onmiddellijk werden de opgeslotenen uit hun gevangenschap bevrijd en er begon een onder-zoek door het geheele schip!

Het bleek al aanstonds, dat seinen geven onmogelijk zou zijn, evenmin met het radiogra-fische toestel als met de vlaggen.

Want het eerste was onherstelbaar vernield — en van de seinvlaggen vond men nog slechts een paar verkoolde restjes.

De Bolsjewisten hadden ze verbrand.

De machines waren nog intact, maar de stuur-inrichting bleek zoodanig veraield te zijn, dat het zeker wel eenige uren zou duren, voor het schip weer bestuurbaar zou zijn.

Maar aangespoord door het vooruitzicht op een groote belooning, hun door Lord Knollys toegezegd, begon de bemanning van het jacht met den grootsten ijver te werken en ook Brand schaamde zich volstrekt niet, zijn jas uit te wer-pen en zijn mouwen op te stroopen, al werd hij dan ook aangedreven door een geheel ander gevoel als datgene, hetwelk de brave matrozen van Zijne Lordschap bewoog tot zooveel ijver.

Hij had het geluk, geheel in den voorpiek van de groote sleepboot een paar zeer bruikbare reserve-deelen te vinden, die het werk aanzienlijk zouden bespoedigen en nu was het herstellings-werk in vollen gang.

De kans was nu groot, dat reeds over een uur het schip weer bestuurbaar zou zijn.

Lord Knollys liep intusschen als een getergde leeuw heen en weer en zwoer bij hoog en laag dat hij persoonlijk Zijne Majesteit zou verzoeken, een scherp protest in den vorm van een ultimatum aan de Sovjet-Regeering te Moskou

te sturen, wegens den hoon, aan een der leden van den oudsten adel van Engeland aangedaan.

Brand hoorde deze woorden, op hartstochtelijken toon uitgeroepen en zeide met een flauwen glimlach:

— Ik moet vreezen, Mylord, dat zulk een ultimatum al bitter weinig uitwerking zou hebben! Men zou er te Moskou eenvoudig om lachen! Wanneer gij uw jacht weder in handen wenscht te krijgen — dan bestaat er volgens mij maar een middel!

— En dat middel is, mijnheer Middleton?

— De politie in den arm te nemen!

— De politie? Een oorlogsschip — vijf oorlogsschepen als het moet, zal ik op die schurken laten afzenden!

Maar Brand schudde het hoofd en hernam:

— En gelooft gij, dat de Bolsjewisten de komst van die oorlogsschepen zullen afwachten? Gij zelf hebt er u op beroemd dat de Meteor sneller loopt dan de snelste torpedojager van de Engelsche Marine. Welnu dan — uw schip zal reeds lang in andere wateren zijn, wie weet waar, als er oorlogsschepen op deze plek zijn aangekomen!

Zijne Lordschap schuimbekte letterlijk van woede, want hij wist inwendig maar al te goed, dat de spreker gelijk had en schreeuwde:

— Dan zal ik telegrammen laten zenden naar alle Belgische, Fransche, Nederlandsche en als het moet ook Duitsche, Zweedsche en Noorsche havens!

— Ik denk niet dat zij een van die havens zullen aandoen! hernam Brand kalm.

— Geen haven aandoen? hernam Lord Knollys, bijna stikkend van woede. Wat wilt gij daarmee zeggen?

— Wel, zij zullen zoo spoedig mogelijk weder een Russische haven trachten te bereiken! En gij gelooft toch zeker zelf niet, dat gij daar op hulp zoudt kunnen rekenen om weder in het bezit van uw jacht te komen?

— En van mijn juweelen! riep jammerend een corpulente hertogin, die zich bij de sprekers had gevoegd.

— En de juweelen van Mevrouw de Hertogin! vulde Brand rustig zijn zin aan.

— Dus — dus gij gelooft, dat ik de Meteor als verloren zal moeten beschouwen? riep Lord

Knollys, die zijn drift en woede nauwelijks meester kon blijven.

— Daarop is de kans zeer groot, Mylord! Vergeet niet, dat gij stellig niet kunt seinen voor er anderhalf uur verstreken is. En waarheen zoudt gij dan wel willen seinen? In dien tijd kunnen zij halverwege de Noordzee zijn!

— Ik zal aan de Deensche en Noorsche autoriteiten seinen! schreeuwde Lord Knollys weder. Zij moeten den bandieten hun eigen oorlogsschepen tegemoet sturen!

Brand haalde de schouders op en hernam:

— Daartoe zouden zij toch eerst moeten weten, waar zij de roovers moeten zoeken! Verondersteld natuurlijk, dat de genoemde landen dadelijk bereid zijn, aan het verzoek van onze Regeering gevolg te geven! De Noordzee is tamelijk groot — en weinig bevaren op dat gedeelte en uw snel jacht zal niet veel moeite hebben, de oorlogsbodems van de landen, die gij daareven genoemd hebt, te ontloopen!

Lord Knollys kneep zijn handen tot vuisten en gromde:

— Wij zullen wel zien! Wij zullen eens zien, of het mogelijk is, dat die schurken van Bolsjewisten als het ware in het gezicht van onze eigen kust een Engelsch jacht kunnen stelen.

— En mijn juweelen! jammerde de corpulente hertogin handenwringend.

Lord Knollys wendde zich als het ware met een ruk naar haar om en beet haar toe:

— Ik wil niets afdingen op de waarde van uw juweelen, hertogin, maar ik geloof toch wel dat mijn jacht in de eerste plaats komt! Het heeft mij 25.000 pond sterling gekost!

Maar die opmerking viel in slechte aarde.

De hertogin begon hevig te protesteeren en werd hierin terzijde gestaan door eenige andere dames, die verklaarden, het bitter te betreuren, dat zij ooit een voet aan boord van de Meteor hadden gezet.

Brand kreeg genoeg van de ruzie en ging naar het werk kijken, dat goed vorderde.

Het was een geluk dat de eerste machinist van de Meteor ook in staat was, een stoommachine te behandelen en het duurde niet lang, of alles was gereed voor het vertrek.

Het was intusschen half drie geworden en de honger deed zich gelden.

En in stede van hun welverzorgde, over-

vloedige lunch, waarop de gasten van Zijne Lordschap gerekend hadden, moesten zij het thans voor lief nemen met wat scheepsbescuit, een klein glas cognac en hard roggebrood.

De stemming was verre van rooskleurig, zooals Brand bij zichzelf opmerkte, die zich had afgezonderd en met den grootsten smaak in een homp roggebrood beet, want hij behoorde tot de gelukkige naturen, wier maag bestand is tegen den zwaarsten kost en die onder alle omstandigheden met smaak kunnen eten.

Er werd nu weinig gesproken en die stilte was een zonderlinge tegenstelling van het geschreeuw en het geroep van een uur te voren, toen allen dooreenkakelden en iedereen met raadgevingen aankwam, die Brand kalm aanhoorde, zonder er zich over te ergeren of er zich over te verbazen.

Men was echter moe geworden van het vloeken en het jammeren en toen men begon in te zien, dat dit den toestand toch niet veranderde, begon er langzamerhand een stilte te vallen en nu kauwden allen somber zwijgend op hun boterham van roggebrood en op de harde scheepsbescuit.

De eigenaar van het jacht was de eenige, die zich niet wilde schikken.

Hij riep al zijn voorvaderen, van de vroegste tijden tot getuigen, dat hij niet eerder zou rusten, of het geheele Noordzee-eskader van de Engelsche vloot zou tot achtervolging van de stoutmoedige Russische bandieten worden uitgezonden.

Ten slotte vond hij niemand meer om naar hem te luisteren en hij zat nu in een hoek, met gefronste wenkbrauwen voor zich uitkijkend en nu en dan een toornigen uitroep slakend.

Maar ten slotte was de roerinrichting dan toch hersteld en men kon vertrekken.

De machinist had alweder stoom gemaakt en met een zucht van verlichting bemerkten de geplunderde gasten van Zijne Lordschap, dat de proeven met het roer goed uitvielen en dat zij verder zonder vrees konden zijn wat betreft den overtocht.

Het kan omstreeks vijf uur in den middag zijn geweest, toen de sleepboot de Theems opvoer en een uur later meerde zij in de haven van Londen en onmiddellijk begaf Lord Knollys zich aan land, vergezeld door alle gasten, om aan den

havenmeester verslag te gaan uitbrengen en hem te verzoeken, van de telefoon in zijn bureau gebruik te mogen maken om aanstonds den Minister van Buitenlandsche Zaken op te bellen en diens bijstand in te roepen.

Zijne Excellentie hoorde hem geduldig aan, gaf zijn hartgrondigen afschuw en zijn diep leedwezen te kennen — en verwees Zijne Lordschap naar zijn collega van Justitie.

Tot zijn spijt moest hij verklaren, dat „de droevige aangelegenheid” niet tot zijn ressort behoorde.

Zijne Lordschap meende te stikken van woede, toen hij dit antwoord kreeg en hij zwoer bij zichzelf, dat hij zich persoonlijk bij Zijne Majesteit zou beklagen over dezen flegmatischen landsdienaar, die den roof van een geheel plezierjacht als een bagate! scheen te beschouwen en hem naar een ander verwees, alsof hij zich, om postzegels te koopen, aan een loket voor spaarbankboekjes vervoegd had!

Er viel echter niets aan te doen — Lord Knollys moest zich tot den Minister van Justitie wenden en hier vond hij een beter gehoor, al moest hij tot zijn innige verontwaardiging vernemen, dat er van een achtervolging der roovers door het Noordzee-eskader geen sprake kon zijn.

Men zou echter niet nalaten, een der snelste torpedojagers van het geheele eskader ter achtervolging uit te zenden — als Zijne Lordschap zoo vriendelijk wilde zijn, de plaats te noemen, waar de roovers van zijn schip zich op dat oogenblik bevonden.

Lord Knollys was een zwaarlijvig en volbloedig man en hij dreigde in een beroerte te blijven, toen hij in het telefoontoestel schreeuwde, dat hij het niet wist, dat niemand het wist, dat de duivel het mocht weten en dat men dan maar de geheele Noordzee moest afzoeken, tot men de schelmen had.

En wat Zijne Lordschap verkreeg was het volgende:

Zijne Excellentie deed hem de toezegging, dat er onmiddellijk naar alle groote Europeesche havensteden geseind zou worden met verzoek, onmiddellijk mededeeling te doen, wanneer het nieuwe, witte jacht van Lord Knollys gezien werd.

De torpedojager was van draadlooze telegrafie voorzien en men zou dit oorlogsvaartuig dus gemakkelijk kunnen waarschuwen, waar het

zich dan ook op de Noordzee mocht bevinden.

Zijne Excellentie meende hier echter aan te moeten toevoegen, dat Zijne Lordschap er goed aan zou doen, zijne verwachtingen niet al te hoog te spannen, daar de roovers reeds een zeer grooten voorsprong hadden, de Meteor buitengewoon snel liep, de Noordzee groot was en niemand op dit oogenblik kon zeggen, welk doel de zeeschuimers zich gesteld hadden.

En daarmee moest Lord Knollys het voorloopig doen, bijna ziek van woede en van verontwaardiging.

Hij begaf zich vervolgens naar de politie, om aangifte te doen, reed in een auto, zoo snel hij kon, naar Buckingham Palace, waar de kamerheer van dienst hem moest berichten, dat Zijne Majesteit het op dat oogenblik zeer druk had, maar dat de Kroonprins hem te woord wilde staan.

Lord Knollys overwoog bij zichzelf, dat een half ei beter is dan een leege dop en legde de zaak uit aan Prins Edward, die het geheele verhaal met zijn gewonen vriendelijken glimlach aanhoorde, zijn leedwezen uitdrukte en zeide, dat de Minister van Justitie zeker alles in het werk zou stellen wat mogelijk was om Zijne Lordschap genoegdoening te schenken.

En met die toezegging kon de troostelooze jachteigenaar heengaan.

Op zijn tochten naar den havenmeester en de politie was Lord Knollys vergezeld door een groot aantal van zijn gasten, die kwamen getuigen, of nogmaals voor zich persoonlijk aangifte kwamen doen van de berooving, waarvan zij het slachtoffer waren geworden.

En zeker had nog nimmer het tamelijk have-looze politiebureau in de havenwijk zulk een illuster gezelschap binnen zijn muren bijeen gezien!

Maar Brand „geloofde het wel”, zooals men het wel eens pleegt uit te drukken.

Voorloopig schikte hij zich in het verlies van zijn zilveren horloge, zijn manchetknoopen en zijn paar pond sterling en hij spoedde zich huiswaarts, daarbij zooveel mogelijk gebruik makend van bus en underground, want hij had in zijn portemonnaie nog slechts een paar koperstukjes.

Maar hij kwam toch tamelijk snel aan het doel van zijn tocht — een klein, maar fraai heerenhuis in de Regent Street, dichtbij Pall Mall.

Hij ging er binnen met zijn huissleutel, liep

door de breede vestibule, verliet het huis weer aan de achterzijde en het eerste wat hij aan het andere uiteinde van den langen, smallen tuin zag, was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die bezig was, onder luidruchtig gezang een fraaie auto schoon te maken.

Zijn reusachtige figuur teekende zich scherp af tegen den baksteenmuur van de garage, waarboven hij zijn kamertje had.

Hij droeg een werkbroek, liep op klompen en was in zijn hemdsmouwen, die hoog waren opgestroopt en de spieren van de geweldige armen lieten zien.

Hij zag Brand echter al uit de verte, liet emmer en luiwagen in den steek, kwam haastig naar den jongen man toe en vroeg, een weinig ongerust:

— Nu al terug, mijnheer Brand? Ik dacht dat het plan was, een paar dagen op de Noordzee te kruisen?

— Het plan heeft een kleine wijziging ondergaan, waarde James! zeide Brand met een flauwen glimlach.

En hij deelde Henderson, die ongerust toelisterde, snel en in weinig woorden mede, wat er aan boord van de Meteor geschied was.

— Maar hoe komt het dan dat Mylord niet bij u is, mijnheer Brand? vroeg de reus ongerust.

— Lord Willam is met opzet achtergebleven, James! En luister nu goed! Op het oogenblik dat ik van boord zou gaan, vernam ik den waarschuwingskreet van den zeearend en een oogenblik later, in onze geheime taal, deze weinige woorden: „Met de duikboot morgenavond elf uren op zes mijlen ten westen van Bergen!”

Henderson keek zeer verbaasd op en riep toen uit:

— Wat moeten wij morgenavond in Bergen uitvoeren, mijnheer Brand?

De jonge man haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Dat is meer dan ik je kan zeggen, James! De instructie is echter duidelijk genoeg en wij moeten er ons aan houden! Geloof je dat de „Bruinvisch” op den bestemden tijd bij Bergen kan zijn?

Henderson dacht een oogenblik na en zeide toen halfslud:

— De „Bruinvisch” ligt op het oogenblik onder het oude huis in de haven van Londen.

De gewone passagiersschepen varen in 36 uren van New Castle naar Bergen. New Castle is weliswaar niet Londen — en daarom zullen wij er nog eens veertien uren bij doen — dat is vijftig! Maar daar de „Bruinvisch” wanneer zij aan de oppervlakte vaart, ongeveer tweemaal zoo snel gaat als de gewone passagiersbooten — — — mijnheer Brand, wij zullen morgenavond om tien uur reeds ter hoogte van Bergen zijn!

— Zoo mag ik het hooren, James! riep Brand uit. Laten wij dan maar aanstonds onze maatregelen nemen! Mylord rekent op ons — en ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat hij aan boord van dat schip in gevaar verkeert, in geval de roovers hem mochten ontdekken! Hoe het hem mogelijk is geweest zich verborgen te houden, aan boord van dat betrekkelijk kleine vaartuig — dat is meer dan ik mij kan voorstellen! Vooral wanneer ik daar nog bijvoeg, dat ik zijn stem boven het rumoer uit duidelijk kon waarnemen — en dat hij dus bijvoorbeeld onmogelijk in het anker gat, of ergens diep in het schip verborgen heeft kunnen zitten. En nu aan den arbeid!

Meer behoefde Henderson niet te weten!

De auto werd snel weder in de garage gereden, de reus trok zijn gewone kleederen aan, drukte zich een sportpet op het hoofd en stak voor alle veiligheid een paar dingen bij zich, die hem, naar hij meende, wel eens te pas konden komen — een zeer sterk knipmes, een balleinen knuppel, aan het uiteinde van een looden kogel voorzien, waarmede de reus als het moest een os de hersenpan zou kunnen verbrijzelen, en zijn browning.

Tien minuten later stonden de beide mannen op straat, riepen een taxi aan en gaven het adres op van een straat, in de havenwijk van Londen.

Zij stapten hier uit, zagen toe dat de auto zich verwijderde, liepen nog een honderdtal meters verder, gingen een slop in, donker, smerig en smal en openden, zonder zelfs een sleutel te moeten gebruiken, de deur van hetgeen men met eenigen goeden wil, een huis zou kunnen noemen, maar dat veeleer een soort van berg-hok was.

Het bestond voor de helft uit steen, voor de helft uit hout, en Raffles had het eenigen tijd

geleden onder een valschen naam gekocht, toen hij door een toeval ontdekt had, dat dit huis eenige zeer bruikbare geheimen bezat.

En het voornaamste daarvan was wel, dat het bijna vier eeuwen geleden gebouwd werd op een plek, waar zich niet lang geleden een steenen brug had bevonden, die echter buiten gebruik werd gesteld en verdween, toen men daar ter plaatste ging dempen en voor een gedeelte een smal zijkanaal van de Theems overwelfde.

Dat kanaal stroomde nu nog altijd onder het huis door — al is stroomen misschien wel wat sterk uitgedrukt — want het water daar beneden had geen anderen uitweg dan naar de rivier, het was inktzwart en zoo stil als een vijver.

Zoodra de twee mannen binnen waren, sloten zij de deur, gingen door een nauwe gang, traden een morsig vertrek binnen, dat slechts schaarsch gemeubeld was en tilden in het midden van den vloer een goed verborgen luik op.

Uit de diepte kwam hen een duffe, benauwde aardlucht tegemoet, maar zij aarzelden niet, daalden de steenen trap af, na het luik achter zich te hebben laten dichtvallen, bij het licht van hun zaklantaarns.

Zij stonden nu op den bodem van een vrij grooten kelder en moesten eenigen tijd zoeken, voor zij het onder stof en vuil bedekte luik hadden teruggevonden, hetwelk toegang gaf tot het eigenaardige, onderaardsche kanaal, dat veertig meters verder in de Theems uitmondde.

Het luik werd geopend, zij klommen langs een ladder naar beneden en stonden nu op een smal voetpad terzijde van het kanaal, dat hier omstreeks vijf meter breed was.

Het licht van hun lantaarns scheen op de rimpeloze oppervlakte van het donkere water — en ook op het zacht glanzende metaal van een kleine duikboot, waarvan het dek een paar centimeters boven het water uitstak.

Het deksel van den ingangstoren werd losgeschroefd, de mannen klommen langs de smalle stalen ladder in het inwendige van de boot af, het deksel werd weder gesloten, Henderson maakte licht en haalde een koperen hefboom over.

Een borrelend geluid liet zich hooren — er werd water uit de tanks gedreven, de boot rees

een weinig, maakte zich vrij van den bodem en gleed langzaam het kanaal uit, voortgedreven door de schroef, die langzaam rondwentelde.

De schijnwerper verlichtte het zwarte water

en het verwulf van de eeuwen-oude brug en een oogenblik daarna dook de boot weder geheel onder, beschreef een bocht en bevond zich onder de oppervlakte van de Theems.

Vergelijk eens de
Dubec-Sigaretten
met andere merken.

Hoofdstuk IV.

Het compas.

Raffles was, zoodra hij tot het inzicht kwam, wat er aan boord van de Meteor stond te geschieden, met onbegrijpelijke vlugheid opgesprongen en, zonder dat iemand het bemerkte, over de lage reeling gewipt, die ook het achter-schip omgaf.

In een onderdeel van een seconde was hij overboord en een oogenblik bleef hij hangen aan den ondersten stijl van de koperen reeling, afgewend van de zijde, waar de sloep met de overmacht van Bolsjewisten aanlegde.

Hij bedacht echter, dat hij onmogelijk in die positie kon blijven hangen, en een oogenblik stond hij in beraad, of hij zich door de openstaande patrijspoort zou wringen, welke zijn voeten juist konden bereiken, toen hij op een andere gedachte kwam.

Behalve een vrij groote motorsloep, die gemakkelijk twintig personen kon bevatten, had de Meteor ook nog een zoogenaamden jager aan boord, dat wil zeggen een kleine vlet, die kon worden voortbewogen door middel van een aanhangmotor, en die dwarsscheeps, eenigszins buiten boord was opgehangen aan twee davits, op den achterplecht van het plezierjacht.

Deze davits behoeften nooit te worden uitgedraaid en men kon er mede volstaan, den jager, die reeds boven het water hing, door middel van een kleinen kaapstander, koord en katrollen te laten zakken.

Deze jager, die slechts zelden gebruikt werd, was overdekt door een geteerd zeil en Raffles meende, dat hij daar voorloopig goed verborgen zou zijn,

Hangend aan zijn handen, palmde hij zich dus, aan de buitenzijde van het schip, naar dit vlet toe, trok er zich aan op en gleed als een aal onder het dekzeil, nadat hij dit aan een kant had losgeknoopt.

Zoodra hij zich op den bodem van het vlet had uitgestrekt, maakte hij ook de touwen van de koperen ringen van het zeil aan de voorzijde los, lichtte het een paar vingers op, trok het in een soort plooi en kon door deze opening nu zeer duidelijk waarnemen wat er op het dek van de Meteor voorviel, met zijn browning in de vuist en vastbesloten om onmiddellijk handelend op te treden, in geval de zeeschuimers geweld mochten gebruiken.

Hij zag echter dat alles vrij gemoedelijk in zijn werk ging en dat de passagiers zoo verstandig waren, zich niet te verzetten tegen die overmacht van welbewapende zeeschuimers.

Er was nauwelijks een half uur verlopen, of Raffles zag hoe de gevangenen werden weggeleid en het was bij die gelegenheid, dat hij den kreet liet hooren om Brand te waarschuwen en hem zijn instructie in een volkomen onbegrijpelijke taal toeriep.

Want toen reeds had Raffles een klein plannetje bedacht, waarvan hij zich veel voorstelde.

Hij kon zonder moeite zien hoe de groote sloep van de sleepboot telkens en telkens opnieuw overstak, hoe de laatste bezending gevangenen werd overgebracht en hoe ten slotte de Bolsjewisten — Raffles behoefde thans niet langer te twijfelen — met groote handigheid en

blijkbaar deskundig, het veroverde vaartuig gingen bemannen en aanstalten maakten, ten spoedigste de plek van den overval te verlaten.

— Niet kwaad gedaan — eere wien eere toekomt! mompelde Raffles voor zich heen. Dat was dus de kern van dat mooie, blonde meisje, met haar hemelsblauwe oogen, dat zulk een indruk had gemaakt op het ontvankelijk gemoed van dien armen Charles! De medeplichtige van een bende zeeschuimers! En die tante van haar — mijn respect. Ik heb zelden op het tooneel zelfs door een vrouw op zoo natuurlijke wijze een vervelende, potkijkende, bijziende tante gezien, als die van Miss Mabel!

Een half uur later was er van de sleepboot reeds niets meer te bespeuren en Raffles begon trek te krijgen.

Daar hij niets in zijn zak had, keek hij eens om zich heen en vond in de halve duisternis die onder het slechts weinig opgelichte zeil heerschte, het deurtje van een klein kastje onder den zetel voor dengeen die het vlot moest besturen.

Hij trok het deurtje aan de koperen knop open en vond daar tot zijn blijdschap een paar flesschen cider en een bus scheepsbeschuit, benevens een paar blikken verduurzaamd vleesch.

Hij deed zich te goed, als was het dan niet in een zeer gemakkelijke houding, namelijk op zijn buik liggend, terwijl hij nu en dan een blik wierp over het dek, om te zien wat er daar voorviel.

Al die Russen waren het zeker gewend, aan boord van een schip te zijn, want hij zag hen rustig heen en weer loopen, ofschoon sedert een uur de lucht plotseling betrokken was en de wind fel was komen opsteken, zoodat de boot danig heen en weer schommelde.

Een der mannen stond achter het stuurrad en naast hem stond een ander, met een barsch ge-laai, die wel de aanvoerder scheen te zijn.

Alles ging volkomen ordelijk en geregeld in zijn werk en het was duidelijk, dat de roovers zich een vast doel voor oogen hadden gesteld.

De zee begon wat onstuimig te worden, maar de Meteor was volkomen zeewaardig en wanneer het niet al te erg begon te spoken, zou zij zich zeker ook op de woelige golven van de Noord-zee kunnen handhaven.

Een paar malen zag Raffles het jonge meisje met de hemelsblauwe oogen, die rustig een si-

garet rookte en die in het beste humeur van de wereld scheen te zijn.

Zij had een soort oliejekker aangetrokken en trotseerde daarin de regenvlagen, die nu en dan uit de zoo plotseling betrokken lucht het blanke dek van het plezierjacht striemden.

— De ligging laat misschien een en ander te wenschen over, mompelde Raffles bij zichzelf, maar de bedekking is in ieder geval voortreffelijk! Maar wat is dat nu? Wat zijn zij van plan? Raffles had gezien, dat er vier mannen op het dek verschenen, ieder gewapend met een groot blik, waarin verf of iets dergelijks scheen te zijn, want een groote kwast stak er uit.

Alle vier die mannen waren voorzien van dikke touwen en op verschillende plaatsen van het jacht klauterden zij over de reeling, maakten er de touwen aan vast, hingen de verblikken aan een ijzeren haak op en schenen toen met ijver te gaan schilderen.

Raffles kon niets zien dan het verblik en nu en dan het hoofd van een der mannen, maar hij begreep maar al te goed waaraan zij bezig waren — zij gaven zoo snel mogelijk aan het witte jacht een andere kleur, waarvan de opzichtige tint hen al te spoedig zou verraden!

De duisternis was langzamerhand beginnen te vallen en over een kwartier zou het donker zijn, zoodat men van een voorbijvarend schip slechts moeilijk zou kunnen waarnemen, wat er aan boord van het geroofde vaartuig plaats vond.

En vier vlugge mannen konden in twee uren tijds gemakkelijk de buitenste oppervlakte van het jacht van kleur doen veranderen.

Maar daarmee schenen de Bolsjewisten nog niet tevreden te zijn.

Raffles hoorde slagen van bijl en hamer en het geknars van een zaag en toen hij nog eens door de opening keek, bemerkte hij, dat de zeeschuimers bezig waren een aantal van de dekhutten te sloopen — natuurlijk om het profiel van het gestolen schip zooveel mogelijk te veranderen.

— De duivel hale die vanden! bromde Raffles verontwaardigd voor zich heen. Zulk een fraai en kostbaar jacht moedwillig te vernielen! Nu, wij zullen toch eens zien, mijne heeren, wie hier het laatst lacht!

Raffles had zoo goed en zoo kwaad als het ging de richting van de Meteor kunnen bepa-

len, door naar de zon te zien en hij had spoedig begrepen, dat het doel der Bolsjewisten was, het Skagerak binnen te varen en vervolgens de Oostzee.

Hun doel was dus klaarblijkelijk een Russische haven.

De onderneming zou vrij gewaagd te noemen zijn, wanneer de Bolsjewisten niet hadden gerekend op de groote snelheid van het buitgemaakte schip en van de verandering, welke zij het uiterlijk van de Meteor hadden doen laten ondergaan.

Een half uur later was de duisternis volkomen.

De wind was nog wat komen opsteken en het werk van de schilders was niet zonder gevaar, maar zij bleven hardnekkig volhouden.

Nu en dan kon Raffles in de verte een schip zien voorbijvaren, dat echter in het geheel geen aandacht schonk aan het plezierjacht.

Nu het volkomen donker was, waagde Raffles het er op, het zeil nog wat verder los te maken, zoodat hij vrijer kon ademhalen en ook zijn armen wat meer kon bewegen.

Het ging hem door de gedachte, dat hij er misschien wel in zou kunnen slagen, met dit vlet te ontsnappen — als hij de omstandigheden maar wat meer op zijn hand had gehad.

Maar letterlijk alles was tegen hem!

Hij bezat geen compas, de aanhangmotor was nergens te zien, het weder was stormachtig — en ten overvloede wilde Raffles niet zoo maar vertrekken, zonder zich ruimschoots schadeloos te stellen voor de onaangename oogenblikken, welke hij in deze nauwe schuilplaats had moeten doorbrengen.

Heengaan zonder de roovers op hun beurt te berooven — hij dacht er geen oogenblik aan!

De Bolsjewisten waren er blijkbaar volstrekt niet op gesteld, hun tegenwoordigheid te verraden, want zij voeren met volkomen gedoofde lichten en alles was stikdonker aan boord — een omstandigheid waarop Raffles dan ook gerekend had.

Niets anders was verlicht dan het compas, dat zich voor den roerganger bevond en waarvan de glazen bedekking bestraald werd door het schijnsel van een kleine electrische lamp, dat ook zijn gelaat met een zachten gloed overgoot.

Dat gelaat kon Raffles echter onmogelijk zien,

want de man stond met den rug naar hem toegekeerd.

De kwartieren kropen traag voorbij en Raffles verveelde zich duchtig, totdat hij het oogenblik daar achtte, om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Hij had onder in de sloep een groote bus vol draadnagels gevonden, liet die in zijn zak glijden, maakte het zeil nog wat verder los en kroop nu behoedzaam door de opening.

Hij greep een der davits, trok er zich aan op en stond het volgende oogenblik op het dek.

Zooeven had hij gezien, hoe een der vier schilders, na zijn werk te hebben beëindigd, zijn zwarte oliejas had uitgetrokken en die achteloos op het dek had neergeworpen.

Hij ging naar de plek, waar hij den man het kledingstuk had zien neerwerpen, vond het op den tast, trok het aan en kon er nu tenminste zeker van zijn, dat men hem in zijn witte pak niet zoo gemakkelijk zou ontdekken.

De Meteor schommelde geweldig, want de zeeën kwamen dwars in, maar zij hield zich uitstekend en bood dapper weerstand aan de aanvallen van golven en wind.

Op zijn knieën kroop Raffles voorzichtig over het dek, voetje voor voetje, uit vrees, zich in de inktzwarte duisternis ergens tegen te zullen stooten.

Hij kende echter de inrichting van het jacht voortreffelijk en hij bereikte na eenige oogenblikken het begin van de acht treden, die naar de commandobrug voerden.

Daar richtte hij zich voorzichtig op en nu zag hij ook voor het eerst het zwak beschenen gelaat van den roerganger, die de oogen strak op het compas gericht hield en slechts nu en dan naar de lucht keek, om te zien of deze niet zou klaren.

Als een kat sloop Raffles de trap halverwege op en haalde zijn bus met draadnagels te voorschijn.

Heel langzaam, heel voorzichtig, zette hij het voorwerp neer vlak naast den standaard, waarin zich het compas bevond.

De roerganger had juist weer naar de lucht gekeken en Raffles, beschermd door de ondoordringbare duisternis zag zich een uitdrukking van verbazing op zijn gelaat weerspiegelen, toen hij zijn bliken weer op het compas liet rusten.

Raffles zag zijn lippen bewegen, alsof hij binnens-

monds iets pruttelde en daarop liet hij het stuurrad eenige slagen maken — —

Er gleed een glimlach over het gelaat van Raffles, toen hij langzaam en zonder eenig gerucht te maken weder van de kleine trap daalde en zich gereed maakte voor den terugtocht.

Maar toen hij voorbij den kombuis kroop, bleef hij onwillekeurig even wachten, want de prikkelende lucht van de pas gezette koffie drong in zijn neusgaten door.

De kombuis bevond zich een weinig achter de commandobrug en de deur stond half open.

Raffles kroop wat naderbij en kon door de kier in het spaarzaam verlichte hokje zien.

Het gordijntje was zeker dichtgetrokken voor de ronde ruit, zoodat geen schijnsel naar buiten kon doordringen.

Raffles zag een man, die bezig was met een paar koppen en een ketel heet water.

Hij had juist een kop koffie ingeschonken en verwijderde zich een oogenblik, waarschijnlijk om iets te zoeken in een aangrenzende bergplaats.

De verleiding was te sterk!

Raffles bedacht zich niet lang, maar stak den arm door de deuropening, nam de kop koffie van het kleine tafeltje, dronk ze met het grootste welbehagen leeg en plaatste ze weder op het schoteltje.

Toen hij geruischloos verder kroop, hoorde hij nog juist een daverende vloek in de Russische taal over de lippen van den kok komen, die klaarblijkelijk niets begreep van de plotselinge verdwijning van het geurige vocht uit de kop, die hij zooeven had volgeschonken.

Raffles ging zijn schuilplaats weer opzoeken en strekte zich zoo gemakkelijk als het ging uit op een paar ongevouwen zeilen, die in de vlet bewaard werden.

Zachtjes mompelde hij voor zich heen:

— Ik zou hun gezicht wel eens willen zien, als zij voor 't eerst tot de ontdekking komen, dat zij een weinig van hun voorgenomen koers zijn afgeraakt! Het is een groot geluk, dat het weder is omgeslagen, anders zou mijn kleine truc wel wat al te spoedig aan het licht komen — want de zon zou mij verraden! Ik hoop dat ik nog den tijd zal vinden, mijn bus met spijkers bijtijds weg te nemen van het compas, dat nu, door den invloed van het weeke ijzer een paar

graden mis wijst in Noordelijke richting! Dan zal de Meteor gedurende vele uren in Noordelijke richting zijn gevaren, terwijl die arme roerganger zich verbeeldt, dat hij Noord-Oostelijk aanhoudt! Nu, een uur of zes slaap zullen er in ieder geval wel op overschieten!

En Raffles sliep in, zooals hij het gedaan zou hebben in zijn eigen, goed opgemaakt bed in de ruime slaapkamer van het huis in de Regent Street.

Hij had de gelukkige gave, te kunnen wakker worden wanneer hij het verkoos en hij had dan ook precies zes uur geslapen, toen hij op zijn ongemakkelijk leger weder ontwaakte, even zich de oogen uitwreef en door de opening van het zeil naar buiten gluurde.

Het was echter nog volkomen duister en men kon nauwelijks een hand voor oogen zien.

De storm had zich nog niet gelegd, het motregende, zooals Raffles voelde toen hij de hand buiten het zeil stak en de hemel was inktzwart.

De man aan het roer scheen te zijn afgelost, want degen die nu het schip bestuurde, was veel langer dan de eerste roerganger en ook niet zoo zwaar gebouwd.

Raffles begon met een paar scheepsbeschuiten op te knabbelen, een wel wat droog, maar zeer gezond voedsel, nam een paar slokken cider en maakte zich toen opnieuw tot handelen gereed.

Hij kroop weer door de opening, liet zich zachtjes op het dek glijden, na zijn oliejas weer te hebben aangeschoten en kroop op handen en voeten, omzichtig en stil, naar de trap, welke naar de commandobrug voerde.

Hij had zich niet vergist, de roerganger was afgelost, een ander had zijn plaats ingenomen.

Omzichtig stak Raffles de hand uit, na de trap een paar treden te zijn opgeklommen en na eenig tasten had hij de groote bus met spijkers gevonden, die de naald van het compas door haar nabijheid een paar graden Noordelijk had laten afwijken.

Over een tijdsduur van zes uren, dat wist Raffles wel, zou dat zeer veel beteekenen — en als het vaarttuig thans weder den voorgenomen koers volgde — dan kwam het te bestemder tijd juist aan op de plek, welke Raffles zich had uitgekozen — tenzij de zon aan den hemel kwam schijnen en het spelletje bedierf, want dan zouden de Bolsjewisten hun bestek kunnen opmaken

met behulp van den sextant en dan natuurlijk onmiddellijk begrijpen, dat zij zich op een geheel ander punt van de Noordzee bevonden als waar zij meenden te zijn.

Raffles trok weer naar zijn schuilplaats terug en een paar uren later werd het dag.

Dat wees echter veeleer zijn horloge aan, dan de dagvorstin zelve het deed, want het was zeer somber, mistig weder — de lucht was heilig, zooals de zeelieden zeggen.

Van de zon viel volstrekt niets te bespeuren en het was dus ook onmogelijk, anders dan volgens het compas, waarvan de naald steeds in Noordelijke richting wijst, de plek te bepalen, waar het Oosten zich moest bevinden.

Langzamerhand echter trok die nevel op en het werd nu licht genoeg, om eenige mijlen in het rond te kunnen zien.

Het werd wat levendiger op het dek en twee mannen kwamen aanloopen, die in druk gesprek met elkander verdiept schenen te zijn en levendige gebaren maakten.

Zij spraken luid genoeg, om door Raffles te worden verstaan, die de Russische taal volkomen machtig was en voor wien dus geen enkel woord van het volgende gesprek verloren ging.

Een der mannen, die met den prachtigen zee-kijker van Lord Knollys gewapend was, had het instrument zooveen nog eens voor de oogen gebracht en zeide nu hoofdschuddend en op driftigen toon:

— Ik begrijp er geen steek van! Ik zoek nu reeds een kwartier naar de Friesche wadden — naar den vuurtoren op Vlieland — naar dien op Terschelling — en ik kan ze niet terugvinden!

— Wat zijn dat voor dingen, Lupof? vroeg de ander, een kleine man met schitterende zwarte oogen. Van wadden heb ik nog nooit gehoord!

Lupof haalde ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Het zijn de Friesche eilanden, Iwan Posodef, die zich in een bocht uitstrekken van het uiterste einde van Noord-Holland tot aan de Baai van Helgoland! Ik had order gegeven, de koers zoodanig te nemen, dat wij die eilanden in de verte zouden passeeren — en zij hadden reeds minstens een kwartier in het gezicht moeten zijn!

— Dan zullen zij nog wel in het gezicht komen, kameraad Lupof! hernam Posodef lako-

niek. Tenminste als zij niet van de aarde zijn weggevaagd!

De twee mannen liepen eenigen tijd zwijgend naast elkander over het dek heen en weer en telkens stond Lupof stil, om den kijker voor het oog te brengen en in de verte te turen.

Toen bromde hij iets tusschen de tanden, ging snel naar de commandobrug en schreeuwde eenige woorden naar den roerganger, welke Raffles onmogelijk kon verstaan.

Wel kon hij hem zien stampvoeten en toen kwam hij woedend weder op Posodef af en riep reeds uit de verte:

— Ik begrijp er geen steek van! Waar zijn die vervloekte eilanden toch?

— Ik heb ze niet in mijn zak! riep Posodef op verontwaardigden toon. Je kijkt mij aan, kameraad Lupof, alsof ik ze persoonlijk gestolen had! Wacht nog maar wat — ik weet niet waarom je zoo gesteld bent op die Friesche eilanden, maar ze zullen vroeg of laat wel te voorschijn komen!

Maar er verstreek een uur en nog altijd kwam er niets in het gezicht — noch Texel, noch Vlieland, en evenmin Terschelling, Ameland of Schiermonnikoog! Het was werkelijk alsof Posodef gelijk zou krijgen en de lage, zandige eilanden geheel en al door de zee waren overspoeld, zooals zij het ongelukkige eiland Schiermonnikoog reeds voor een gedeelte had bedekt.

Maar Lupof scheen in het geheel niet in een stemming te zijn om te schertsen en liep heen en weer als een tijger in een kooi.

Maar tien minuten later zou hij aanleiding krijgen tot nog grooter verbazing.

Te loevert voer, op ongeveer een zeemijl afstands, een groot vrachtschip voorbij en door den kijker kon Lupof zeer duidelijk den naam op den boeg zien, de vlag en ook den naam van de thuishaven, die op den achtersteven geschilderd was.

Lupof liet bijna den kijker uit zijn handen vallen en slaakte een uitroep, die Raffles deed glimlachen, maar Posodef verschrikt deed opspringen, terwijl zijn gelaat vaalbleek werd.

— Wat is er toch aan de hand, Lupof? riep Posodef ontzet. Je ziet er uit alsof je zooveen met den duivel gesproken hebt!

— Zie je daar dat schip voorbij varen? schreeuwde Lupof.

De ander keek door zijn half gesloten oogleden, knikte met het hoofd en antwoordde:

— Dat zie ik! Zit het ons na?

— Dat natuurlijk niet, ezel! Zie je dan niet dat het van ons wegvaart?

— Als dat niet het geval is — waarom schreeuw je dan zoo? Wat is er dan met dat schip?

— Het hoort te Grimsbey thuis, stommeling — en het vaart op Esbjerg, op de Westkust van Denemarken! Ik kan mij niet vergissen — en ik ken ook de namen van die vrachtschepen!

— En wat heeft dat nu te beteekenen?

— Wel vervloekt — wil je me dol maken? brulde Lupof, terwijl hij woedend met den voet op het dek stampte. Als wij hier een paar mijlen van de Friesche wadden-eilanden verwijderd zijn — hoe is het dan mogelijk dat wij een schip passeeren van een route, die honderden mijlen verder noordwaarts ligt?

Posodef nam zijn pet af, om op zijn gemak in zijn glimmende zwarte haren te kunnen krauwen en keek den ander met groote oogen aan, verbijsterd en niet wetend wat hij zou moeten antwoorden.

Heel schrander was de Bolsjewist Posodef niet, maar hij begreep nu toch wel, dat er iets met het schip niet in den haak moest zijn, al kon hij zich in de verste verte niet voorstellen wat dat dan wel kon zijn.

Weer vloog Lupof heen, stormde de trap naar de commandobrug op, keek met uitpuilende oogen op het compas en stond toen weer op het dek, radeloos op zijn nagels bijtend, als iemand die voor een onoplosbaar raadsel staat.

Er viel niet langer aan te twijfelen — de

Meteor bevond zich niet op de plek, waar zij volgens zijn berekeningen had moeten zijn — maar hoe was dat mogelijk?

Kon hij zich vergist hebben?

Was dat schip misschien toch van een andere lijn geweest?

De Natuur zelve zou hem een oogenblik later het antwoord geven.

Een frissche wind, thans uit een anderen hoek waiend, had den hemel schoon geveegd en plotseling straalde de zon aan den hemel.

Over eenige minuten zou het juist twaalf uur in den middag zijn.

De tijd om het bestek te maken was dus aanbroken.

Lupof snelde naar zijn hut en keerde terug met den sextant.

Hij richtte het naar den hemel en verschroefde het instrument zoolang, tot de zon schijnbaar gelijk kwam met den horizon.

Zoedoende kon hij den boog meten welke het hemellichaam op dat oogenblik, het midden van den dag, met den meridiaan maakte.

Hij cijferde even — liet met sidderende hand het instrument zakken en bracht er met moeite uit:

— Luistert eens, Iwan Posodef — wij moesten ons op dit oogenblik bevinden op 50 graden Westlengte en 6 graden Noorderbreedte — —

— En — zijn wij daar dan niet, kameraad Lupof?

— Niet geheel en al, Iwan Posodef! antwoordde de ander met een grimmig lachje. Wij zijn nu en de duivel mag weten door welk wonder, op 55 graden Westlengte en 2 graden 1 minuut Noorderbreedte.

Hoofdstuk V.

Gevangen.

Voor Raffles was geen woord verloren gegaan van dit geheele, korte tooneel.

De zon had het geheim eerder aan den dag gebracht dan hij wel gewenscht had — en die Lupof scheen geen domoor te zijn!

Maar in ieder geval waren zij zeer ver van

hun route afgedwaald en vele kostbare uren waren verloren geraakt.

De duisternis zou gevallen zijn, lang voor zij den ingang van het Skagerak zouden kunnen bereiken — en dan zou Raffles opnieuw een woordje meespreken!

Hij bracht zijn oog weder voor de kleine opening tusschen tolboord en zeil en keek scherp toe.

Op het geschreeuw van de beide mannen was het jonge meisje met de blauwe oogen komen toelopen, vergezeld door haar voormalige „tante” die zich had ontpopt als een krachtig gebouwd man van een jaar of vijf en twintig, flink uit de kluiten gewassen en met reebruine oogen.

— Wat is er toch te doen, Lupof? vroeg zij. Men hoort je in de hut van den kapitein razen en tieren!

— Ik zou jou wel eens willen zien Sonja Marefski, wanneer je eensklaps tot het inzicht kwam, dat je schip op een paar honderd mijlen afstand is van de plaats waar je het verwacht had! Kort en goed — wij zijn in Noord-Westelijke richting gevaren in plaats van in Oost-Noord-Oostelijke!

— Ben je gek, Lupof? riep Sonja Marefski verschrikt uit. Dat is toch onmogelijk?

Lupof wierp het jonge meisje een kouden blik toe en zeide schouderophalend:

— Ik ben niet gewoon om dingen te zeggen die ik niet kan verantwoorden! Ik geloof wel dat ik met een sextant kan omgaan — en ik heb ook niet voor niets acht jaren gevaren! Ik ken alle scheepvaartroutes, die de Noordzee doorkruisen — en ik weet wat ik zeg! Posodef, roep Starof, die vannacht achter het stuurrad gestaan heeft!

De kleine man met de zwarte oogen ijde weg en keerde een oogenblik later terug met den eersten roerganger, dien Raffles onmiddellijk herkende.

Lupof keek hem een oogenblik strak aan en begon toen langzaam:

— Michael Starof — zou jij mij kunnen uitleggen, hoe het komt, dat wij thans in plaats van ons op 54 graden Westlengte en 6 graden Noorderbreedte te bevinden, op 55 graden Westlengte en 2 graden 1 minuut Noorderbreedte zijn?

De roerganger werd bleek en gaf stotterend ten antwoord:

— Dat weet ik niet, burger Lupof! Dat is mij volkomen raadselachtig! Ik zweer je, dat ik al den tijd pal Oost-Noord-Oost heb aangehouden, volkomen volgens je aanwijzingen!

Lupof bromde iets tusschen de tanden en riep toen:

— Daar mag de duivel uit wijs worden! Dat is om er je verstand bij te verliezen! Het compas wijst toch nog altijd goed! Heb je vannacht geen afwijkingen gezien?

— Afwijkingen? Stil eens! schreeuwde Starof. Nu herinner ik mij heel goed, dat ik, niet lang nadat de duisternis was gevallen, het roer eensklaps eenige slagen heb moeten omgooien, omdat de naald van het compas niet meer de juiste richting aanwees. Het geschiedde zoo plotseling dat ik mij er over verbaasde — maar ik stuurde natuurlijk weer bij — dat was immers mijn plicht?

Lupof bromde iets onverstaanbaars, keek met gefronste wenkbrauwen strak naar den horizon en zeide toen:

— Het is goed — ik geloof niet dat het Jou schuld is — en toch moet een menschelijk wezen hier hebben ingegrepen! Dat een compasnaald plotseling vanzelf uitslaat — dat is niet aan te nemen! Daar moet een oorzaak voor zijn! Een onweer is er volstrekt niet geweest — en dus geen electriche ontladingen. Nu — wij zullen wel zien!

Hij wandelde met de armen op den rug langzaam naar de commandobrug, krom naar boven en ging naast den roerganger staan.

En daar bleef hij den geheelen dag, tot het tijd werd voor het middagmaal, zonder een oogenblik zijn post te verlaten en zijn blikken strak op het compashuisje gericht.

Hij was er nu althans zeker van, dat de naald geen oogenblik was afgeweken en dat de Meteor zijn weg volgens den juisten koers had voortgezet.

Hij sprak in het geheel niet, maar er lag een sombere, dreigende uitdrukking op het geelgetinte gelaat met de breede kaken en de uitspringende jukbeenderen.

De uren verstreken al te langzaam naar den zin van Raffles, die zich in zijn ongemakkelijke schuilplaats niet weinig verveelde.

Slechts nu en dan kwam er in deze eentonigheid wat afwisseling, als een paar Bolsjewisten een nationalen dans op het achterdek kwamen uitvoeren, begeleid door de klanken van een ballalaïka, wanneer zij met hun rauwe stemmen revolutionnaire liederen zongen, of wanneer zij dobbelden of kaart speelden, om zich den tijd te verdrijven.

Het werd Raffles al spoedig duidelijk, dat Lupof, Sonja Marefski en haar minnaar Pawel

Tsarnowitsj, de stuwende, de denkende kracht vormden en dat alle anderen weinig meer waren dan de uitvoerders van hun wil.

Het waren onbeschaafde, ruwe lieden, alleen maar geschikt om blindelings te gehoorzamen, stoutmoedig en ondernemend en voor geen enkele gewelddaad terugdeinzend.

En weer begon de duisternis te vallen.

Het was toen bijna acht uur en Raffles had berekend dat de Meteor zich op dat oogenblik op ongeveer 56 graden Westerlengte en 4 graden Noorderbreedte moest bevinden.

Nog zes of acht uren, met diezelfde snelheid afgelegd en de Meteor zou het Skagerak zijn binnengevaren — een omstandigheid, welke Raffles juist tot iederen prijs wilde trachten te vermijden.

Hij at nog iets van de beschuit, die hem duchtig begon tegen te staan en begon zich tot handelen gereed te houden.

Hij doorzocht zijn zakken, vond zijn browning op haar plaats, zijn sterk zakmes, met verschillende bruikbare gereedschappen er in, als een vijltje, een zaag en een draadknipper, een paar fijne loopers in een etui en nog enkele andere kleine voorwerpen, die hem eigenlijk hadden moeten dienen bij zijn oorspronkelijk plan om de opvarenden van het jacht te berooven, maar die hem ook nu een grooten dienst konden bewijzen.

De zon was in een gouden nevel ondergegaan en alles voorspelde een heerlijken nacht en een nieuwe verandering van weder.

Als Raffles de opening een weinig grooter maakte, kon hij de sterren boven zijn hoofd zien fonkelen en reeds begon de schijf van de maan zich duidelijker af te teekenen tegen den donkerblauwen hemel.

Maar het scherpe oor van Raffles had een geluid vernomen, dat hij den vorigen avond niet had gehoord.

Het werd veroorzaakt door de eentonige voetstappen van een schildwacht, die in de nabijheid van de commandobrug op en neer liep.

Lupof moest dus wel bevreesd zijn voor het verraad van een van zijn eigen mannen, daar hij anders het geheele schip wel zou hebben laten onderzoeken.

Hij scheen echter geen oogenblik op de gedachte te komen dat een van de gasten van

Lord Knollys aan boord was achtergebleven.

Dat denkbeeld scheen hem zeker te dwaas toe, om er ook maar een seconde bij stil te staan.

— Intusschen is die schildwacht vrij lastig! mompelde Raffles voor zich heen. Ik had op dien man eigenlijk niet gerekend! En toch moet mijn bus met spijkers nog een paar uren helpen, voor ik zelf de handen ga uitsteken.

Raffles wachtte, tot het volkomen duister was geworden.

Maar hij had nu het groote nadeel, dat de maan als een helder blinkende schijf aan den hemel stond en genoeg licht verspreidde, om verschillende voorwerpen op het dek duidelijk te doen uitkomen.

Maar Raffles had geen keus.

Hij had Brand nu eenmaal de stad Bergen als plaats van samenkomst opgegeven — en naar Bergen zou de Meteor ook gaan, al zouden er zich honderd Bolsjewisten tegen verzetten.

Hij wierp zich languit op het dek en kroop behoedzaam vooruit, zorg dragend, zooveel mogelijk in de schaduw te blijven van alle voorwerpen, die eenigszins boven het dek uitstaken.

Nu en dan moest hij ophouden, wanneer de stappen van den schildwacht naderden en dan bleef hij roerloos liggen, bijna zonder adem te halen en wachtte, totdat de voetstappen zich weder verwijderden.

Maar telkens schoof hij toch eenige decimeters verder, totdat hij ten slotte de lage trap bereikt had, die naar de commandobrug voerde.

Hij kon duidelijk den roerganger op zijn post zien staan, onbewegelijk en de blikken gevestigd op het huisje van het compas.

Raffles had er voor zorg gedragen, zich te bevinden aan de zijde van de brug, afgewend van diegene, waar de schildwacht langzaam heen en weer liep.

Nu en dan kon hij den man zien verschijnen en duidelijk zag hij den met zilver beslagen kolf van de revolver, welke de man op den heup droeg.

Geruimen tijd wachtte Raffles, om gebruik te kunnen maken van een gunstig oogenblik en de bus met spijkers weder naast den standaard te kunnen plaatsen, welke het compas droeg.

Wanneer de naald slechts enkele graden afweek, zou dit voor zijn doel ruimschoots voldoende zijn.

Maar het liep Raffles ditmaal niet mee.

De roerganger keek geen oogenblik op, maar stond onbewegelijk te staren naar het compas.

Wanneer zijn aandacht niet werd afgeleid, wanneer hij het hoofd niet ophief, zou hij stellig het plotselinge verspringen van den naald zien, onder den invloed van het weeke ijzer, hij zou misschien een onderzoek instellen, de bus met spijkers zou wellicht gevonden worden en dan was alle moeite tevergeefs geweest.

En er zouden nog maar drie uren verlopen, dan was het elf uur — dan zou Brand met de duikboot ter hoogte van Bergen kruisen en vruchteloos uitzien naar het jacht, wanneer er niet spoedig maatregelen werden genomen.

Nog een uur en de vuurtoren van Hantsholm aan de Noordkust van Denemarken, zou in het gezicht komen!

En wanneer dat het geval was, zouden de Bolsjewisten zich niet meer laten bedriegen en weten, waaraan zij zich moesten houden, wanneer het compas miswees.

Raffles spitste de ooren, maar hij hoorde volstrekt niets anders dan het zachte knarsen van den roerketting en de stappen van den schildwacht.

Misschien waren er nog anderen van de zee-roovers wakker, maar zij bevonden zich in ieder geval benedendeks.

Het moest dus nu gewaagd worden, anders zou de geheele onderneming mislukken.

Raffles had weliswaar gezien, dat de sloep, waarmede de Bolsjewisten van de sleepboot voor de laatste maal naar het plezierjacht waren teruggeroeid, nog altijd langs zij van het vaartuig lag, met de riemen er in, een vaatje water en het onmisbare compas in een doos en als hij wat scheepsbeschuïten meenam, zou hij het er desnoods op kunnen wagen, zoo dicht bij de Deensche kust en bij dit kalme weder in die boot te vluchten.

Maar dan zou hij zijn doel gemist hebben!

Vluchten beteekende niets — mits hij het kon doen in gezelschap van de gestolen juweelen en het geld, waarvan de Bolsjewisten zich hadden meester gemaakt!

En hij zou het nog meer op prijs stellen, als hij er in kon slagen, het geheele gestolen jacht buit te maken!

Alleen zou hij dat echter onmogelijk kunnen

doen en daarom moest hij alles in het werk stellen, Bergen, de plaats van de afspraak, te bereiken.

Raffles nam den schildwacht nauwkeurig waar.

Na eenige oogenblikken had hij opgemerkt, dat de man zich een bepaalde route scheen te hebben afgebakend, die ging van een groot, wit geschilderd watervat dicht bij den voorstev tot een groote kist, bestemd om er touwen en zeilen in te bewaren, die niet ver van den achterstev verwijderd was.

Daar maakte hij steeds rechtsomkeert, om zijn eentonigen marsch te hervatten.

Raffles aarzelde niet langer.

Hij moest nu spoedig en doortastend handelen.

Stil en onhoorbaar als een aal gleed hij weer over het dek en had zich het volgende oogenblik achter de kist verborgen.

Juist had de schildwacht het watervat bereikt en hij keerde nu op zijn schreden terug.

Raffles had die schreden nauwkeurig geteld en juist op het goede oogenblik sprong hij op, alsof hij door een veer bewogen werd en voor de Rus het minste geluid had kunnen maken, lang voor hij had kunnen bekomen van zijn verbazing, daalde de geoefende vuist van Raffles reeds met geweldige kracht op zijn kin neer.

De schildwacht wankelde even, maar voor hij het dek in zijn volle lengte kon meten, was Raffles reeds toegesprongen en had den bewustelooze in zijn armen opgevangen.

Hij vlijde den man op het dek neer, wierp even een blik op de commandobrug, zag tot zijn voldoening dat de roerganger niets bemerkte had en stompte den schildwacht vlug zijn eigen, grooten halsdoek, tot een prop gebald, in den mond.

Er was genoeg touw onder zijn bereik om den man stevig aan handen en voeten te binden en toen wentelde hij hem om en liet hem waar hij was.

Hij zelf echter drukte zich de groote lakensche pet van den Rus op het hoofd, sloeg de cape van den man om en liep met denzelfden eentonigen stap langs het gangboord naar het voorschip en weder terug.

De roerganger had volstrekt niets gemerkt, dat was duidelijk!

Hij zag een donkere gedaante met afgemeten

stap onder zich voorbijgaan en hij hechtte er verder geen aandacht aan.

Toen Raffles een blik op den gebonden Rus wierp, zag hij dat de man weder tot bewustzijn was gekomen en hem met woedende en toch ook verschrikte oogen aankeek.

Hij sgorde den man wat verder in de schaduw en toen kreeg hij een beteren inval.

Hij liep eerst nog eens heen en weer, met dezelfde rustige stappen, laadde toen den Rus op zijn schouders, droeg hem naar de vlet en schoof hem onder het zeil, uit het gezicht, juist als een bakker zijn brood in den oven schuift.

Hij behoefde nu tenminste niet te vreezen, dat het bedrog al te spoedig zou worden ontdekt.

De Rus was baardeloos, niet veel kleiner dan Raffles en als deze den kraag van zijn cape opzette en de klep van zijn pet diep in de oogen trok, zou hij er zich wel weten uit te redden.

Alles kwam thans op spoed aan, want zoeven had Raffles in de verte reeds het schijnsel van den vuurtoren van Hantsholm waargenomen.

Raffles begreep nu reeds, dat Brand wat geduld zou moeten oefenen — want nu hij zijn oorspronkelijk plan niet had kunnen ten uitvoer brengen, zou het waarschijnlijk wel wat later worden, alvorens Bergen zou zijn bereikt.

Hij liep een paar malen voorbij de campagne en altijd stond daar de roerganger onbewegelijk, de vuisten om de spaken van het stuurrad geklemd, de oogen op het compas gericht.

Nu en dan scheen hij zich, zonder evenwel zijn oogen van de verlichte glazen schijf af te wenden, even te bukken, teneinde door de spreekbuis een kort bevel naar de machinekamer te roepen.

En nu nam Raffles zijn kans waar.

Met twee sprongen was hij boven op de commandobrug en stond naast den roerganger, die een korten kreet slaakte, welke echter in zijn keel smoorde, toen hij den loop van een revolver ter hoogte van de valsche ribben op zijn lichaam voelde drukken.

— Het spijt mij dat ik je heb lastig gevallen, goede vriend! begon Raffles in de Russische taal. Het gaat evenwel niet anders. Steek je handen eens uit!

Werktuigelijk stak de roerganger geheel en al overbluft door deze plotselinge verschijning beide handen uit.

En het volgende oogenblik voelde hij een scherpe prik in een van die handen.

Het injectiespuitje van Raffles, dat hem bij dergelijke ondernemingen slechts zelden verliet en dat hij met de linkerhand gereed had gehouden, had zijn plicht gedaan.

De man bekeek vol schrik het kleine roode stipje in de palm van zijn hand en verbleekte, maar Raffles stelde hem aanstonds gerust:

— Het is volstrekt niet doodelijk — je hebt niet met een moordenaar te doen, mijnheer de zeeroover! zeide hij. Het is een vinding van mij, moet je weten, een aardig mengseltje, dat, op het juiste oogenblik aangewend, dengeen die er mee behandeld wordt, voor geruimen tijd bewusteloos maakt!

De Rus begon nu in te zien, dat de zaak heel wat ernstiger was, dan zij zich aanvankelijk liet aanzien.

Hij scheen te willen roepen, maar een enkele druk met den revolverloop bracht hem tot andere gedachten.

Raffles had reeds met een hand het stuurrad gegrepen, want het schip dreigde uit den koers te loopen.

Hij keek den roerganger eens aan en zag tot zijn voldoening, dat het middel reeds begon te werken.

Het gelaat van den man begon alle kleuren van den regenboog te vertoonen — ten slotte werd het bijna plotseling krijtwit, zijn oogen verloren hun glans en verdraaiden zich in de kassen en hij liet zich zwaar neervallen op een fraai gebeeldhouwde eikenhouten kist, die tevens tot zetel kon dienen.

Raffles wist dat hij zich nu niet langer met den man behoefde te bemoeien.

Hij stak zijn revolver op, borg het injectiespuitje zorgvuldig weg en greep met vaste hand het stuurrad.

De uren verstreken — en niets liet zich op het schip hooren.

— Zij schijnen dus de voetstappen van den schildwacht niet eens te missen! bromde Raffles voor zich heen. Dan slapen zij dus — of zij zijn beschonken! Hoe het ook zij — het is zooveel te beter!

De Meteor liep zoo snel zij kon, het weder bleef prachtig en het was omstreeks elf uur in

den avond, toen Raffles in de verte het licht bespeurde van den vuurtoren van Farsuna, op de Zuidkust van Noorwegen.

Nog een paar uren en Bergen zou bereikt zijn.

Onder andere omstandigheden zou Raffles zeker genoten hebben van deze heerlijke vaart op een bijna rimpellooze zee, die als zilver glansde in het licht van de maan — maar thans waren al zijn zenuwen tot het uiterste gespannen, want hij wist dat zijn toestand zeer gevaarlijk was.

Hoe gevaarlijk die toestand was, zou hem nog

geen uur later blijken, ongeveer ter hoogte van Stavanger.

Want plotseling werd de campagne van twee kanten tegelijk bestormd door acht mannen.

Aan tegenstand viel natuurlijk niet te denken — en Raffles was dan ook zoo verstandig, zich niet te verzetten.

Hij werd door ruwe handen vastgegrepen en van de commandotrap omlaag gesleurd, terwijl om hem heen ruwe stemmen hem met den dood bedreigden.

Diplome d'honneur 1895
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VI.

List tegen geweld.

Een paar minuten later stond Raffles in de fraaie kajuit van Lord Knollys tegenover Lupof, die hem met duistere blikken aanzag.

De Russische aanvoerder der Bolsjewisten was achter de tafel gezeten en naast hem zat Sonja Marefski, die een sigaret rookte en Raffles met onbeschaamde, spottende blikken monsterde.

Een der mannen die hem had binnengeleid, was de schildwacht, dien hij had neergeslagen.

Men had Raffles aanstonds zijn revolver afgenomen en zijn handen waren stevig op zijn rug gebonden.

Lupof keek hem een oogenblik dreigend aan en begon toen:

— Wie zijt gij — hoe komt gij hier aan boord?

— Daarop kan ik je wel antwoorden, burger Lupof! riep Sonja uit. Hij was een van de gasten van Knollys en hij is ook een soortement graaf of iets dergelijks!

— Madame heeft het bij het juiste eind! zeide Raffles glimlachend. Alleen — ik ben niet een soort van een graaf, maar ik ben er werkelijk een!

— Je bent dus aan boord van de Meteor achtergebleven? hernam Lupof, terwijl hij de armen kruiste.

— Dat moet wel zoo zijn — daar ik er nu ben! antwoordde Raffles.

— Wat was je doel?

— Ik wilde de door u geroofde juweelen en als het kon ook het schip stelen! antwoordde Raffles, volkomen kalm.

Er stegen dreigende kreten rondom Raffles op, maar Lupof riep met een ruwen vloek en een daverenden vuistslag op de tafel:

— Zwijgt, kerels! Wie waagt het, hier iets te zeggen, zoolang ik spreek?

Het werd eensklaps weder doodstil en Lupof vervolgde, terwijl hij Raffles van onder zijn ruige wenkbrauwen glurend opnam:

— Is dat een grap?

— Het is volkomen ernst!

— En — denk je dat je dat gelukt zou zijn?

— Bijna — als ik niet zoo ezelachtig was geweest, dat heerschappij met dat roode haar daarginds met touwen te binden, inplaats van hem bewusteloos te maken! Ik had moeten voorzien, dat hij er vroeg of laat in zou slagen, die touwen stuk te schuren tegen het ijzerwerk aan de binnenzijde van de vlet, waarin ik hem verborgen had! Intusschen — ik kan die vergissing nog wel herstellen, dunkt mij!

Er werden een paar dreigende vuisten tegen Raffles opgeheven, maar een enkele blik van Lupof was voldoende, de Bolsjewisten in bedwang te houden.

En nu klonk de schelle stem van Sonja, die met een tartend lachje uitriep:

— Ik gaf er wat voor als ik je dat werkelijk zag doen, mooie mijnheer! Wie ben je eigenlijk? Als je steelt, ben je toch geen echte graaf?

— O, het eene behoeft het andere niet uit te sluiten! hernam Raffles rustig. Stelende graven behooren tegenwoordig niet eens meer tot de zeldzame uitzonderingen!

Lupof wreef zich in gedachten met zijn groote hand langs de kin, waar zijn baard reeds weder stoppels vertoonde en scheen diep na te denken.

Het was duidelijk, dat hij hier voor een raadrel stond, hetwelk hij vruchteloos trachtte op te lossen.

Maar eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij richtte het hoofd weder op en vroeg:

— Weet gij dat wij uit onzen koers zijn geraakt?

— Dat weet ik!

— En — kent gij er de oorzaak van?

— Zou ik die niet kennen, waar ik ze zelf heb teweeg gebracht?

— Jij was het dus! riep Pawel Tsarnowitsj, die naast de tafel stond, woedend uit. Je wilde ons dus beletten, het Skagerak en verder de Oostzee in te varen?

— Dat wilde ik!

— Waarom?

— Omdat ik daar niets te zoeken had! Ik wilde ergens anders heen!

Weder lieten zich woeste kreten hooren en Lupof moest zoo hard hij kon met den loop van zijn revolver op het tafelblad hameren, om weder stilte te verkrijgen.

Toen zeide hij koud:

— De eerste die het nu weder waagt, den mond te openen voor ik er hem verlof toe geef, krijgt een kogel door het hoofd! Discipline — voor den duivel!

Het werd weder doodstil.

— Waar wilde je dan heen? zoo wendde Lupof zich weder tot Raffles.

— Pardon, waarde heer — ik zal die vraag niet beantwoorden! Dat is beroepsgeheim, als gij het weten wilt — en dat schend ik nimmer!

Lupof beet zich op de lippen en hernam op dreigenden toon:

— Je durft heel wat zeggen, burger! Wij zullen wel zien, wat dat alles te beteekenen heeft! Waar zijn wij nu?

— Een weinig ten Noorden van Stavanger! antwoordde Raffles lakoniek.

— Vervloekt! schreeuwde Tsarnowitsj, terwijl hij dreigend een stap in de richting van Raffles deed. Spreek je de waarheid?

— Niets dan de waarheid! Als gij naar dek gaat, zult gij waarschijnlijk nog juist de vier groote lichten van de haven kunnen zien!

Lupof was zeer bleek geworden en zijn oogen fonkelden dreigend, toen hij riep:

— Dat zal je bezuren, vreemdeling! Laat ik je dit zeggen, dat je leven geen duit meer waard is, wanneer deze omweg, dien je ons hebt laten maken, ons verderf zou worden! Zoodra wij een oorlogsschip zien, heeft je laatste uur geslagen!

— Ik had niet anders kunnen verwachten! hernam Raffles schouderophalend. En in geval gij veilig in de Oostzee komt?

— Hij mag niet levend ontkomen! riep Sonja Marefski op woesten toon, voor Lupof iets had kunnen antwoorden. Hij zou ons verraden — hij zou dadelijk naar de politie loopen!

Maar Lupof maakte een beweging van ongeduld, terwijl hij uitriep:

— Je praat wartaal, Sonja! Wat denk je, dat hij ons nog zou kunnen schaden, als wij hem midden in de Oostzee met de sloep van boord zenden? Tegen dat hij land ziet, of wordt op-pikt, zijn wij immers al ver — en ik tart de Londensche politie, om ons iets te doen!

— De kogel voor hem! schreeuwde Pawel Tsarnowitsji.

Lupof gluurde Tsarnowitsj door zijn half dichtgeknepen oogleden aan en zeide op bijtenden toon:

— Laat dat aan mij over, kameraad Tsarnowitsj! Ik ben tot dusverre de aanvoerder — en ik heb te bevelen!

Raffles had met de grootste aandacht dit korte gesprek gevolgd en hij was er niet onvoldaan over.

Zijn scherp opmerkingsvermogen had hem aanstonds den stillen najver doen kennen, die er

tusschen Lupof en zijn adjudant Tsarnowitsj bestond.

Wie weet zou Lupof wel besloten hebben, korte metten met hem, zijn gevangene, te maken, als niet Pawel Tsarnowitsj hem had tegengestreefd!

Lupof wilde zijn gezag doen gelden, dat was duidelijk!

Tsarnowitsj wilde den dood van den gevangene — welnu, Lupof zou hem laten leven!

Een flauwe glimlach plooid zich om de lippen van Raffles, toen hij getuige was van het korte twistgesprek tusschen de beide Bolsjewisten, dat hem misschien van den dood zou redden.

De vrouw had hem al dien tijd met haar schitterende oogen strak aangezien en scheen te willen lezen, wat er achter dat hooge, rimpellooze voorhoofd omging.

Dat een enkel man zoo waanzinnig stoutmoedig kon zijn, te willen trachten, het geheel alleen op te nemen tegen een twaalftal welbewapende en krachtige mannen, hun den buit te ontnemen en daarenboven nog het schip, aan boord waarvan zij zich bevonden — dat ging bijna boven haar bevatting.

Maar — zij was een vrouw, zij was zelve dapper en zij wist de stoutmoedigheid zelfs in een vijand blijkbaar te waardeeren — dienaangaande lieten haar blikken geen twijfel.

Zij kwam langzaam naar Raffles toe, blies hem een rookwolk in het gelaat en vroeg de hand in de zijde gesteund:

— Ben je een snoever — of meende je wat je zoeven zei?

— Ik ben niet gewend, meer te zeggen dan ik kan antwoorden, madame! antwoordde Raffles koeltjes. Ik had trouwens reeds een begin van uitvoering gemaakt aan mijn plannen — twee van uw mannen waren reeds buiten gevecht gesteld!

— Maar de andere tien — hoe dacht je die dan te overwinnen?

— Pardon madame — ik moet herhalen, dat ik op dergelijke vragen geen antwoord kan geven! zeide Raffles.

Sonja haalde de schouders op, keek hem nog eens goed aan en zeide toen langzaam:

— Ik geloof dat een man met zulke oogen in staat is om te doen wat hij daar zegt!

— Nu, dat zullen wij wel eens zien! riep

Tsarnowitsj op woesten toon. Weg met hem — en dadelijk het roer gewend om het Skagerak in te varen!

— Laat dat aan mij over, kameraad Tsarnowitsj! riep Lupof op bevelenden toon. Gij schijnt bij deze gelegenheid meer dan goed voor u is, uit het oog te verliezen wie aan boord van dit schip te bevelen heeft!

— Het communisme kent geen graden! riep Tsarnowitsj, met een dreigenden blik in zijn oogen.

— Dan hebt gij er een verkeerde opvatting van — als zoovelen! hernam Lupof koeltjes. En nu genoeg gepraat. Sluit den gevangene op in het vooronder en bewaak hem goed. Ik zelf zal het stuurrad hanteeren!

Raffles werd weder weggevoerd en opgesloten in een tamelijk ruim vertrek, hetwelk diende tot logies voor de bemanning en dat in den voorpiek van het vaartuig gelegen was.

Raffles bleef in de duisternis alleen en hij hoorde hoe de deur aan de buitenzijde op slot werd gedraaid.

Het duurde eenigen tijd, voor Raffles er in slaagde, iets in de duisternis te onderscheiden, welke slechts een weinig werd verhelderd door het licht van de maan, dat door de twee kleine patrijspoorten, waarvan de ronde openingen duidelijk te onderscheiden waren, binnenviel.

Raffles begreep aanstonds, dat een ontvluchting langs deze zijde volkomen onmogelijk zou zijn — hij zou hoogstens zijn hoofd door de opening kunnen steken, maar voor zijn lichaam waren zij veel te klein.

In het midden van het eigenaardig gevormde vertrek stond een lange, smalle tafel en daarvoor aan iederen kant vier lage krukken.

Andere meubels bezat het vertrek niet, met uitzondering van een wandkast, bestemd om er borden, schotels en tinnen kroezen in te bewaren, door de zeevaarders gemeenlijk commaliewant geheeten.

Aan de zoldering hingen een paar eenvoudige elektrische pandles, maar Raffles zocht vergeefs naar den schakelaar.

Toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij dat de manestralen als het ware om een onzichtbaren spil draaiden, langzamerhand verdwenen, om het schip schenen om te loopen en toen aan den anderen kant weder te voorschijn traden, — de Meteor had een halven cirkel

beschreven en had den terugweg aanvaard!

— Dat komt er van, als men te veel vertrouwen stelt in een paar touwen en een prop in den mond! bromde Raffles voor zich heen. Brand zal vruchteloos naar mij uitzien — wij waren nog wel bijna twee uur varens van de plek, waar hij mij moest wachten? Over drie uren breekt de dag aan en ik kan niet inzien, wat ik dan nog zou kunnen verrichten, om den toestand te veranderen! Wanneer ik dus niet wil, dat ik als een ongewenscht element midden in de Oostzee over boord word gezet en met schade en schande terugkeeren moet, dan zal er snel en vastberaden gehandeld moeten worden! Laat eens zien, wat mij te doen staat!

De beenen van Raffles waren niet gebonden en hij kon dus opstaan en naar de deur loopen.

Hij bukte zich diep en hij kon door het sleutelgat zien in de vrij helder verlichte gang, die het vaartuig in het midden over bijna zijn geheele lengte doorsneed en in twee gelijke helften deelde.

Op die gang kwamen verscheidene deuren uit, links zoowel als rechts, van de hutten van kapitein en stuurman, het verblijf van den hoofdmachinist, bewaarplaatsen voor victualiën en nog enkele hutten voor gasten.

En in die gang liep, met de revolver op de heup, een man op en neer, aan wien de bewaking van den gevangene was toevertrouwd.

Raffles richtte zich weder op en er lag een flauwe glimlach om zijn dunne lippen, toen hij voor zich heen mompelde:

— Het had erger kunnen zijn!

Hij trachtte zijn armen een weinig van elkander te verwijderen, maar zij waren stevig gebonden en het touw was dik.

Raffles keek om zich heen en zocht naar een of ander scherp voorwerp, teneinde te herhalen, wat, tot zijn nadeel, eenige uren te voren aan den gevangen Bolsjewist in de vlet was gelukt.

Hij vond echter volstrekt niets, dat hem van dienst kon zijn.

Er waren wel eenige ijzeren voorwerpen — maar zij waren niet kantig en het zou zeker vele uren duren, voor hij met behulp daarvan het touw had doorgeschuurd.

Toen viel hem iets anders in.

Men had hem alleen zijn revolver afgenomen

en hij wist dat hij in zijn vestzakje zijn sigaren-aansteker had.

Hij had zijn oliejas nog altijd aan, maar zij was niet dichtgeknoopt en door zoover mogelijk voorover te bukken, voorover liggend op een stoel, slaagde hij er in, het zilveren voorwerpje uit het zakje op den grond te doen glijden.

Hij wachtte even, uit vrees dat de schildwacht het zwakke geluid misschien mocht hebben gehoord, maar toen het stil bleef, richtte hij zich op en ging op den grond zitten, met zijn rug naar den sigarenaansteker gekeerd.

Na eenige tasten konden zijn vingers het voorwerpje grijpen.

Hij ging weer staan, tot hij met den rug tegen de tafel leunde, drukte op het knopje, dat tegelijkertijd den deksel deed openspringen en het lontje deed ontbranden en zette voorzichtig den sigarenaansteker op het tafelblad neder.

Toen draaide hij zich zoo, tot de vlam het touw kon bereiken, een eind boven zijn polsen waar zijn armen waren beschermd door de mouwen van de oliejekker.

Een gevoel van zegepraal en vreugde doortintelde hem, toen de lucht van het brandende touw in zijn neusgaten doordrong.

Hij gaf telkens een korten ruk — en na enkele minuten was het dikke touw bijna doorgesmeuld en kon hij zich met een krachtigen ruk bevrijden.

Hij slaakte een zucht van verlichting, rekte zijn armen eens goed uit en sloop weer naar de deur, teneinde zich te vergewissen, dat alles daarbuiten nog veilig was.

Maar de schildwacht scheen iets verdachts te hebben gehoord — of misschien wel te hebben geroken.

Want juist toen Raffles zijn oog voor het sleutelgat bracht, werd aan den anderen kant de sleutel in het slot gestoken en Raffles had nog maar juist den tijd terzijde te springen.

De bewaker strekte een hand naar den schakelaar van het electrische licht uit — en juist toen hij licht had gemaakt werd hij met kracht in het vertrek getrokken, de deur werd achter hem gesloten en voor hij naar zijn revolver had kunnen grijpen had Raffles hem met een welgemikt slag tegen de kaak geveld.

Hoofdstuk VII.

Ter hoogte van Bergen.

De Bolsjewist rolde een paar malen om en om, als een haas, die door een schot hagel getroffen is en bleef toen stil op zijn rug liggen.

Raffles ontdeed hem snel van de korte jekker dien hij droeg, van zijn pet en van de hooge zeelaarzen, legde ze terzijde en bond toen den man stevig de armen en ook de voeten met hetzelfde touw, waarmede hij zelf machteloos was gemaakt.

De slag was hard aangekomen, want de man bewoog zich zelfs nog niet, toen Raffles hem reeds een prop in den mond had gestopt en zich gestoken had in de kleeren van zijn bewaker.

Hij gespte nog de riem om, met de revolvertasch, drukte zich de zwarte pet met de glimmende klep diep in de oogen, luisterde nog even en verliet toen zonder eenige aarzeling het vertrek, dat hem tot gevangenis had moeten strekken.

Hij kende den weg aan boord van het jacht zoo voortreffelijk, dat hij geen enkel oogenblik weifelde, maar de gang halverwege ten einde liep en zich gereed maakte, de trap te beklimmen, die naar het dek voerde, toen er plotseling vlak bij hem een deur werd opengeworpen en Pawel Tsarnowitsj de gang betrad.

Hij zag Raffles klaarblijkelijk voor den bewaker aan en vroeg:

— Alles nog in orde, makker?

— Alles in de beste orde, waarde Tsarnowitsj! antwoordde Raffles met een kort lachje en tegelijkertijd viel met onweerstaanbare kracht zijn vuist op de kin van den man nêr, die achteruit tuimelde.

In een oogwenk duwde Raffles den vallenden man het kleine vertrek binnen, hetwelk hij zoo even verlaten had en sloot viug de deur.

Het was de hut van den kapitein en Tsarnowitsj scheen zich te hebben te goed gedaan aan diens voorraad cognac, want op de tafel stond een geheel geledigde flesch en nog een voor de helft gevuld glas.

Raffles bond Tsarnowitsj zoo stevig met

's mans eigen broekriem en zijn sterke bretels, dat hij geen lid zou kunnen verroeren en daarop wierp hij hem als een zak op de lage brits, die tegen een der wanden van het kleine vertrek stond, nam den sleutel uit het slot, nadat hij Tsarnowitsj het schreeuwen belet had door hem te knevelen, trad naar buiten en sloot de deur van buiten af.

— Dat is drie van de twaalf buiten gevecht gesteld! mompelde hij tevreden voor zich heen, terwijl hij de trap beklom. Tot dusverre loopt alles voortreffelijk van stapel.

De trap kwam uit op het voordek en er brak nu een zeer gevaarlijk oogenblik aan, want op het dek bleken zich, behalve de roerganger nog twee personen op te houden.

De eene was Lupof — de andere was Sonja Marefski.

Zij leunden naast elkander over de verschan-sing en keken slechts even om toen Raffles op eenigen afstand voorbijging met zijn korte jekker aan, zijn hooge zeelaarzen en zijn revolver op zijde.

De duisternis was dus blijkbaar groot genoeg om voor een herkenning niet te moeten vreezen.

Maar over een paar uren zou de dag aanbreeken — en dan zou Raffles zeer waarschijnlijk een leelijke pijp rooken, wanneer hij zich dan nog niet in verbinding met Brand had weten te stellen!

Hij liep kalm door, klom rustig de trap naar de commandobrug op en stond het volgende oogenblik naast den roerganger, die slechts even terzijde keek en toen zijn blik weder op het compas vestigde.

Raffles keek naar beneden en zag Lupof en Sonja op tamelijk verren afstand met hunne ruggen naar de brug toegekeerd staan, in een levendig gesprek verdiept. Hunne vormen waren vaag zichtbaar.

— Per slot van rekening schijnt hij dus liever het hof te maken aan de minnares van zijn concurrent, dan het stuurrad te hanteeren!

mompelde Raffles voor zich heen. En dat wil Bolsjewist zijn — en zeeroover bovendien! Ik hoop je te toonen, vriend Lupof, dat men geen twee heeren tegelijk kan dienen — en zelfs geen heer en een dame!

Hij keek eens naar den roerganger.

Het was een kleine, schrale man, bijna een hoofd kleiner dan hij.

Raffles haalde behoedzaam de injectienaald te voorschijn en plotseling drukte hij den man met de linkerhand den mond toe, om hem het schreeuwen te beletten en prikte hem met de rechterhand vluchtig met de naald in de ten afweer opgeheven arm van den roerganger, die in zijn ontsteltenis even het roer had losgelaten.

Raffles drukte zich met den rug tegen het roer, zoodat het niet kon bewegen en onder zijn krachtige handen werd het verzet van den Bolsjewist spoedig verlamd.

De bedwelmende stof deed haar invloed gelden, het lichaam van den kleinen man verslapte onder den greep van Raffles en deze schoof het achteloos met den voet in een hoek van de campagne, waar het buiten het gezicht was.

Hij trok de kist een weinig naar voren, zoodat hij er op kon zitten en op eenigen afstand zou hij nu zeker niet te onderscheiden zijn van den man, dien hij zooeven machteloos had gemaakt.

— Vier! bromde Raffles tevreden. Dat wil zeggen — een derde van de vijandelijke macht! Raffles keek naar de lucht.

De maan bevond zich op dat oogenblik ongeveer rechts voor het vaartuig, een paar streken te loevert.

Dat was een ongunstige omstandigheid, want de kans was groot, dat Lupof het onmiddellijk zou opmerken, als Raffles de Meteor weder rechtsomkeert liet maken.

Toch moest het gewaagd worden.

Hij greep het stuurrad met vaste hand en langzaam zwenkte het pleziervaartuig, beschreef een halven cirkel — en stoomde toen met volle kracht weder Noordwaarts.

Raffles keek strak naar het tweetal, dat nog altijd over de verschansing leunde en nog altijd in een druk gesprek verdiept was.

— Dat doet de liefde! mompelde Raffles, met een zacht lachje. De man schijnt niet eens bemerkte te hebben, dat de maan zich sedert eenige minuten achter in plaats van voor 't schip bevindt!

Ik ben benieuwd wat hij zal doen, als die omstandigheid tot zijn bewustzijn doordringt!

Zoover zou het evenwel niet komen — — —

Raffles had zeer scherpe oogen en hij meende in de halve duisternis een schaduw te zien bewegen, op het voordek.

Die schaduw scheen de donkere plekje op te zoeken en bewoog zich in de richting van het tweetal.

— Wat heeft dat te beteekenen? vroeg Raffles zich zelf verwonderd af. Is het een schildwacht? Welneen — die zou toch zeker meer leven maken!

De gedaante kwam nu dicht bij en voor een oogenblik verlichtte de maan haar en Raffles had bijna een kreet geslaakt, toen hij Pawel Tsarnowitsj herkende, wiens gelaat van woede vertrokken scheen te zijn.

— Ik ben vanavond niet gelukkig met mijn gevangenneming! zeide Raffles hoofdschuddend voor zich heen. Hoe heeft de kerel voor den duivel zich zoo spoedig kunnen bevrijden — binnen een kwartier? Maar in ieder geval schijnt hij mij niet herkend te hebben — anders zou hij wel al het geheele schip bij elkander hebben geschreeuwd! Maar wat is dat nu? Wat gaat hij doen?

Tsarnowitsj had zich plotseling opgericht en met een paar sprongen was hij bij de verschansing.

Hij hield den rechterarm opgeheven en Raffles zag duidelijk een lang mes in het licht van de maan glinsteren.

Hij liet een doffen kreet van woede hooren en siste tusschen de tanden:

— Slet! Daarom sloeg hij me dus neer? Maar je wist zeker niet, dat ik nog een tweeden sleutel bezat, hé?

De gewapende arm daalde, voor Raffles goed beseftte wat er gebeurde en Lupof had den stoot niet meer kunnen afweren.

Een doffe klacht kwam over zijn lippen en Raffles zag zijn gestalte ineenzakken en op het witte dek neerglijden.

Sonja had een gesmoorden kreet van afschuw en schrik geslaakt en nu keek zij half verbijsterd toe, versteend van ontzetting, de armen slap langs het lichaam neerhangend.

Pawel had zich over Lupof heengebogen en Raffles hoorde hem duidelijk op triomfantelijken toon zeggen:

— Hij heeft zijn bekomst gehad! Zoo zal het allen vergaan, die mijn vijanden zijn en die mij gehoorzaamheid willen opleggen! Nu ben ik hier aan boord de baas — en die schurk zal niet meer trachten, mij mijn eigendom af te nemen!

Hij greep het lichaam van den doode, tilde het een weinig op en schoof het tusschen de reeling door overboord — — —

Een korte, doffe plomp — toen niets meer.

— Nu mogen ze mijnentwege aan een ongeluk denken! zeide Pawel Tsarnowitsj cynisch.

Maar Sonja had een kreet van afschuw geslaakt en riep nu met bevende stem:

— Geloof je dat? Jij laffe moordenaar! Ik heb een afschuw van je! Ik heb Lupof volstrekt niet aangemoedigd — jij hebt hem verraderlijk overvallen! Ik huiver van je — en over vijf minuten zullen allen weten, wat jij gedaan hebt! Je hebt een makker verraderlijk vermoord — ik veracht je! Help mannen!

Maar reeds had Tsarnowitsj haar bij den arm gegrepen.

Hij had het bebloede dolkmes weder opgeheven, terwijl hij haar toebeet:

— Wil je zwijgen?

— Nooit!

— Niet? Je zult het zelf gewild hebben!

Maar met een uiterste krachtsinspanning, voor hij kon toestooten, rukte Sonja zich los en vluchtte over het dek.

In haar angst stormde zij de trap naar de campagne op, als om bescherming te zoeken bij den roerganger.

En Pawel Tsarnowitsj stormde haar achterna, het mes opgeheven, de oogen met bloed belopen, dol van hartstocht, drank en de vrees dat hij zou worden verraden.

Maar Raffles was opgestaan.

En juist toen Tsarnowitsj den voet op de bovenste trede zette, trof de vuist van Raffles hem tusschen de oogen.

Met een doffen kreet sloeg hij achterover en zijn hoofd bonsde zwaar tegen de onderste, ijzeren trede van de trap.

Bewegingloos bleef hij liggen.

— Nu ben ik er een weinig den tel bij kwijt geraakt! mompelde Raffles half luid voor zich heen. Dat was, geloof ik, nummer 6! Het was een bloedige comédie, maar er wordt al aardig opruiming onder het gespuis gehouden!

Sonja had den arm van den roerganger gegrepen, maar liet dien plotseling weder los, week doodsbleek achteruit en stamelde:

— Jij — jij bent — — jij bent niet — — —

— Neen, Madame, ik ben het ook niet! zeide Raffles zacht. Intusschen geloof ik toch wel, dat gij mij eenige dankbaarheid verplicht zijt! Gij kunt die het best uiten, als gij zoo goed wilt zijn, ten spoedigste daar binnen te gaan en vooral geen geluid te geven, want dan zou ik zeer streng tegen u moeten optreden, strenger dan ik tegenover dames gewend ben!

Raffles had de deur geopend van een kleine hut, halverwege uit glas opgetrokken, die bij regen en slecht weder een schuilplaats kon bieden aan den officier die de wacht had en die onmiddellijk achter het stuurrad was gelegen.

Geheel ontdaan, nog onder den indruk van het vreeselijke, dat zij zooeven had gezien, ging de jonge vrouw de deur binnen en Raffles schoof er dadelijk de zware kist voor, zoodat het meisje de hut niet ongemerkt zou kunnen verlaten.

En de tocht werd voortgezet onder een doodsche stilte, zonder dat zich ergens in het schip iets liet hooren.

De Bolsjewisten hadden zich waarschijnlijk weder ter ruste begeven.

Of misschien dronken en dobbelden zij.

In ieder geval was en bleef het dek geheel verlaten, tot de dag aanbrak.

In het Oosten kleurde zich de hemel lichtrood en alles voorspelde prachtig weder.

Raffles kon langzamerhand alles op het dek duidelijk onderscheiden.

Onderaan de trap lag Pawel Tsarnowitsj — koud en stijf.

Hij had bij den val den nek gebroken en was blijkbaar onmiddellijk dood geweest.

— Een schurk minder op de wereld! mompelde Raffles schouderophalend en bij wijze van grafrede.

De ochtendnevels trokken op, alsof zij door een machtige, onzichtbare hand werden opgerold en de eerste zonnestraal schoot over de golven.

Raffles keek scherp uit en heel in de verte ontwaarde hij de kusten van Noorwegen.

Hij riep in het Russisch een kort bevel naar de machinekamer en nog sneller vloog de Meteor over de nauwelijks rimpelende golven.

Nog een half uur verstreek — en Bergen kwam in het gezicht.

Raffles zette het stuurwiel voor eenige oogenblikken vast en heesch de vlag van de jachtclub, waarvan Lord Knollys lid was, daar hij vreesde, dat Brand en Henderson het zwart geschilderde schip niet zouden herkennen.

Juist toen hij dit gedaan had, verscheen er een slaperig hoofd boven een opening van de trap en Raffles bromde voor zich heen:

— Nu zal het gaan spannen!

Raffles had twee revolvers — en hij overtuigde zich, dat zij beiden geladen waren.

De man kwam nog verder de trap op, keek om zich heen, deed een paar schreden naar voren en zag het lijk aan den voet van de trap.

Hij slaakte een kreet van verwondering, keek naar boven, zag de voeten van den bewusteloos gemaakten roerganger — en het bleeke gelaat van Sonja achter de ruiten van de kleine hut.

Toen staarde hij in het gelaat van den man achter het stuurrad en bliksemsnel dook hij weg, trok zijn revolver en vuurde op Raffles, die dadelijk terugschoot en den man in den schouder wondde.

Maar de revolverschoten waren gehoord en in een oogwenk stormden de vijf nog overige Bolsjewisten het dek op, brullend van woede.

Raffles schreeuwde nog een bevel naar de machinekamer, liet het stuurrad in den steek en

maakte zich gereed, zijn leven duur te verkoopen.

Hij stormde de trap af en zocht dekking achter de provisiekist.

En juist toen de eerste schoten kraakten, kwam er iets als een reusachtige bruinvisch langs zij van de Meteor schieten en van het dek sprong een reusachtig gebouwde man over, die als een bom tusschen de Bolsjewisten viel, gewapend met een soort van knuppel en die als een teisterende stormwind onder de verraste schurken huis hield.

Het was James Henderson — — —

In enkele minuten waren de Bolsjewisten allen buiten gevecht gesteld en lagen met gekneusde ribben of gebroken armen, steunend over het dek verspreid.

Een uur daarna voer een groote sloep met vijf gewonde mannen, waarvan er slechts twee de riemen konden hanteeren en een bleeke jonge vrouw, langzaam naar de Noorsche kust — dat waren de Bolsjewisten, die zich op genade of ongenade aan de radiografisch gewaarschuwde Noorsche autoriteiten gingen overgeven.

De hulpeloos rondrijvende Meteor werd door een Noorschen douanekotter in de haven van Bergen binnengesleept.

En de „Bruinvisch” voer zegevierend naar een onbekende bestemming henen — — —

De volgende aflevering (No. 494) bevat:

De verloving van Ina Salza.

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.